

Szigeti Gyöngyi

A kis tigris

Mesekönyv

Szigeti Gyöngyi

A kis tigris

Mesekönyv

Tartalom

A boszorkány lánya.....	3
A fehér nyuszi	13
A hegyek titka	18
A kis tigris	28
A vadkacsák és a vadászok	40
Alina és Deni.....	47
Az árva leány.....	64
Az életre kelt játékmackó	74
Az elveszett fenyőfák.....	85
Az engedetlen királylány.....	93
Miska manó	102
Kuporgó, a kiskutya	107

A boszorkány lánya

Az ingoványos Gyopár erdő mélyén lakott a világ leggonoszabb boszorkánya, Csámpás Borcsa. Ott mindig hűvös, ködös és nyirkos volt az időjárás. Többnyire békák, kígyók, bogarak és gyíkok éltek arra.

A banya korhadt ágakból építette fel viskóját, ami egy átlagos boszorkány tanyájánál jóval nagyobb és sokkal csúfabb volt.

- Mégsem lehet, hogy aki erre jár, ne vegye rögtön észre, hogy én vagyok a Földön a leggonoszabb, a legagyafúrtabb, a legkegyetlenebb boszorkány - motyogta gyakran.

Mindennap körbejárta kunyhóját, s ahol lehetett, még csúfított és bővített rajta. Mikor ezzel végzett, elindult mérgező növényeket, bogyókat és a varázslataihoz szükséges állatokat gyűjteni, este pedig mágikus könyveit böngészte.

Egyszer az jutott eszébe, főz magának valamilyen bűvös italt, amitől még okosabb lehet. Kondérjába dobált tücsökszárnyat, krokodilfület, bütyökbogyót és minden szükséges alapanyagot. Olyan fekete, dohos szagú lötytyöt kotyvasztott, hogy nem tudta egyszerre meginni.

- Jaj, de jó, pont ilyet akartam főzni! Enyém lesz minden hatalom! - örvendezett, és jól oldalba rúgta macskáját, miközben kortyolgatott.

Teltek-múltak a napok és várta, hogy jelentkezzen a bűvös kotyvalék hatása. Ehelyett azonban elkezdett nőni

a hasa, és hamarosan leánya született. A kisbaba olyan szép lett, olyan kedvesen mosolygott, hogy Borcsa azt sem tudta, hová bújjon szégyenében.

- Micsoda gyalázat, micsoda förtelem! Egy cseppet sem hasonlít rám! El kell csúfítanom, hozzám méltóvá kell válnia - mondta határozottan.

Este bekente szurokkal a kislány szőke haját, az arcára bűzös iszapot rakott, és mágikus kígyótejjel itatta meg, majd száraz kóróra fektette. Elalvás előtt varázsverseket mormolt, s biztos volt benne, hogy a kisbaba másnap reggelre olyan lesz, amilyennek akarja.

Reggel arra ébredt, hogy két bársonyos kéz simogatja az arcát.

- Jó reggelt, kedves édesanyám - köszöntötte csengő hangján a leány, aki egy éjszaka alatt tizenöt évessé cseperedett.

A boszorkány kinyitotta a szemét, s a látványtól még a hideg is kirázta. Minden, amit rákent, eltűnt a lányról. Haja még szebb lett, arcát még kedvesebbé tette mosolya. Csámpás Borcsát ekkora bosszúság még sohasem érte. Nem tudta, mi történt. Arra gondolt, előbb-utóbb úgyis sikerülni fog a terve. Addig is kedves lesz a lányhoz, nehogy gyanút fogjon.

- Szervusz, drága Kunigundám - mosolygott nyájasan.

- Édesanyám, mielőtt megkezdjük a munkát, szeretném megmasszírozni a lábaid, mert úgy látom, húzza a görcs.

Kunigunda lelkesen elkezdte nyomkodni anyja lábát. A banya hirtelenjében meg sem tudott szólalni. Nem

akarta elárulni, hogy a lábait nem a görcs húzza, hanem olyan nagyon csámpásak. Túrte a masszírozást, de közben az utálattól borzongott.

- Már jobban érzed magad? - kérdezte Kunigunda egy kis idő múlva.

- Persze, hagyd csak abba! - és gyorsan felugrott az ágyról.

- Olyan kócos a hajad! Engedd meg, hogy megfésüljelek! - kérte anyját.

Ettől borzalmasabb dolgot nem is ejthetett volna ki a száján a leány. Borcsa, amióta meglátta a napvilágot, fésűt még sohasem fogott a kezében.

- Jaj, gyermekem! Sietnünk kell, mert vár a munka - terelte el a szót a boszorkány.

Szapura léptekkel megindult kunyhója ajtaja felé.

- Gyere, segíts a ház rendbe rakásánál!

Kiléptek a rozoga ajtón. Kunigunda azonnal észrevette, hogy anyja nem szépíti, hanem inkább csúfítja a kunyhót.

- Édesanyám! Száraz ágakat kéne hozni, attól takaróssabb lenne a házunk - szólt csendesen anyjának.

- Tényleg, igazad van! Menj és gyűjts az erdőben egy pár ágat!

Eközben hamar kigondolta, ha már nem tudja gonosszá tenni, elővarázsolja Nuszát, az emberevő patkányt, és a lánya után küldi, hogy pusztítsa el.

Kunigunda dalolgatva szedegette a faágakat, egyszer csak hirtelen eléugrott a félelmetes patkány. Fogait csat-

togtatta, és szemei vörösen villogtak. A lány azonban egy cseppet sem ijedt meg tőle.

- Te szegény pára, ki bántott téged? - kérdezte, és megsimogatta Nusza hátát, aki ettől elérzékenyült.

- Engem még soha, senki sem simogatott meg - szólalt meg Nusza. - Szeretnék a barátod lenni!

- Rendben van - csillant fel Kunigunda szeme.

- Van egy kicsavarható ezüsfogam, azt most neked adom. Amikor szeretnél velem beszélni, vagy segítséget akarsz kérni tőlem, csak dörzsöld fényesre, s én rögtön ott termek melletted. Örökké hálás leszek neked, hogy szelíddé tettél.

Elköszöntek egymástól, és folytatták útjukat. Kunigunda sok faágat gyűjtött össze, aztán elindult hazafelé.

Csámpás Bocsa örült, hogy lányát felfalta az ember-evő patkány, s nyugodt lélekkel csúfította tovább a viskóját. Ismerős hang csendült fel mögötte, amitől szinte sóbálvánnyá vált.

- Meghoztam a száraz ágakat, édesanyám.

A banya zöld arca lilára változott mérgében. El sem tudta képzelni, hogyan menekülhetett meg a lány Nusza elől.

- A nyüvek rágjanak laposra! - motyogta halkan.

- Mit mondtál? Nem értettem.

- Ó, hát csak azt, hogy örülök neki, milyen ügyes vagy - felelte a banya, s úgy tett, mintha büszke lenne lányára.

Az ágakat kénytelen volt kunyhójába építeni, s közben újabb gonosz ötletet talált ki.

- Drága csillagom, gyere, most elmegyünk keszekusztát szedni! - nyájaskodott.

Kosarat vettek a kezükbe, és elindultak a Kopasz verem felé vezető ösvényen. Kunigunda ment elől, anyja pedig mögötte azzal foglalatostkodott, hogy banánehéjat varázsoljon a verem peremére. Mikor odaértek, a lány lába megcsúszott, és beleesett a verembe.

- Segítség! Segítség! - kiáltotta.

- Persze, hogy segítek, csak várd meg, míg visszajövök egy kötéllel - kiáltott le lányának Borcsa, és elégedett vigyorgással indult hazafelé. - Hehehe, hihihi, ott száradsz porrá! Megesznek a poloskák! Szétrágnak a giliszták! Csövikukaccá fonnyadsz!

Szegény Kunigunda napokig várta, hogy anyja visszajöjjön érte, de mindhiába. A hetedik napon eszébe jutott Nusza, a patkány. Elővette az ezüsfogat, és kétségbeesetten kezdte fényesre dörzsölni. Nemsokára kaparászt hallott a verem falán, és a frissen vájt lyukból előmászott Nusza.

- Miért hívtál, kis barátom? - kérdezte a patkány.

A leány elmondta, hogy mi történt vele, s megkérte Nuszát, hogy segítsen neki. A patkány elővett egy fűrlyát, és elkezdett rajta játszani. Hamarosan rengeteg patkány gyűlt össze, akik egymás hátára álltak úgy, hogy Kunigunda könnyedén ki tudott mászni a Kopasz verem aljáról.

- Köszönök mindent! - hálálkodott, és sietve elindult hazafelé.

A csúf patkányok tőlük szokatlan szeretettel integettek utána.

Csámpás Borcsa azt hitte, káprázik a szeme. A hideg is kirázta, amikor észrevette, hogy lánya közeledik viskója felé. Rögtön ágyba bújt, s úgy tett, mintha nagyon beteg lenne. Kunigunda rémulten lépett oda hozzá:

- Drága édesanyám, mi történt veled?

- Édes gyermekem, annyira beteg vagyok, hogy meg sem tudok mozdulni. Hazajöttem a kötélért, s rögtön ágynak estem, azért nem tudtam visszamenni hozzád. Kérlek, szaladj ki a kúthoz, hozz nekem egy kis vizet, mert nagyon szomjas vagyok! - nyögdécselt Csámpás Borcsa. Most azt tervelte ki, hogy egy óriás béka lökje bele lányát a feneketlen kútba.

Kunigunda kiment a kúthoz. Felhúzott egy vödör vizet, s abban a pillanatban ott termett mellette a béka. Akkora volt, mint egy víziló.

- Milyen szép nagyra nőttél! - mondta kislány, s három pusztit adott neki.

Az óriásbéka bukfencezett egyet, és szépséges ifjúvá változott.

- Köszönöm, hogy feloldottad a gonosz varázslatot felettem. Eddig, senki sem mert a közelembe jönni, mindenki megrémült tőlem - szólalt meg az ifjú. - Biztosan nem tudod, hogy a te anyád ki is valójában. A neve Csámpás Borcsa, ő a világ legagyafúrtabb, leggonoszabb boszorkánya. Elvarázsolt engem, amikor a kunyhója mellett lovagoltam. Békaként gonoszságokra

kényszerített. Most éppen azt akarta, hogy lökjelek bele a kútba, s így örökre megszabadulhat tőled. Gyűlöl téged.

- Ki vagy te, ismeretlen ifjú, és miért mondasz ilyen szörnyűségeket édesanyámról? - kérdezte döbbenten a leány.

- Ennek az országnak a királya, Csupaszív Barabás vagyok. A színtiszta igazságot mondtam, gyere, bebizonyítom neked!

Kunigundát kézen fogta, és kerülő úton visszaosontak a boszorkány viskója mellé. A leány belesett az ablakon, s látta, hogy anyja örömtáncot jár.

- Eltűnt végre, eltűnt végre! - rikoltozta.

- Igazad volt! Most mit tegyek? - kérdezte szomorúan Kunigunda.

- Menj be hozzá, s meglátod, továbbra is tetteti, hogy halálos beteg. Tégy úgy, mintha nem tudnád az igazat. Itasd meg egy pohár vízzel, s amíg iszik, gyorsan oldozd el a derekán lévő kötelet, mert abban van az összes bűvös ereje, és azonnal dobd a tűzbe.

- Utána mi történik, azt is tudod?

- Nem, de egy biztos, többé nem tud ártani senkinek sem.

Kunigunda úgy cselekedett, ahogy Csupaszív Barabás tanácsolta. Mikor eloldozta a boszorkány derekáról a kötelet, és bedobta a tűzbe, Csámpás Borcsa elkezdett nőni, növekedni, egyre terebélyesedni, míg végül szét-pukkant, akárcsak egy léggömb.

Abban a pillanatban kisütött a nap, és kellemes meleg lett. Az erdő kizöldült, és vidám madárcsicsergés hallat-

szott. A mókusok, az őzek, a nyuszik örömmel vették újra birtokukba régi lakhelyüket. Nusza felett is megszűnt a varázslat, újra méltóságteljes, szelíd oroszlánná változott. A boszorkány viskója helyén szépséges aranypalota pompázott.

Kunigundát a királyfi feleségül vette, s még ma is az aranypalotában élnek nagy boldogságban, ha meg nem haltak.

A fehér nyuszi

A Feketenyulak országában, Kormosfalván élt Réparágó a feleségével, Káposztaropogatóval. Két gyermekük volt már, Ferdefül és Bojtosfarok, amikor újra kis nyuszijuk született, akit Selymesnek neveztek el.

- Nézzétek! Ilyet még nem láttatok! Hófehér a bundája! - csodálkoztak, amikor először meglátták a kicsit.

Hamar híre ment, hogy milyen furcsaság történt. Sokan kíváncsian szaladtak megnézni őt.

- Ó, de aranyos, milyen szép! - ámuldoztak néhányan.

- Ha ránézünk, még a hideg is kiráz bennünket! - fintorogtak mások.

A családon belül is megoszlottak a vélemények. Apja, Réparágó büszke volt rá, és örült Selymesnek.

- Semmi baj, hogy ilyennek született, én akkor is szépek talállak - mondta, és gyengéden simogatta újszülött gyermekét.

Anyja, Káposztaropogató szégyellte magát, hogy ilyen kis nyuszija született. Sírt, sírt, egyre csak sírt.

- Rá sem bírok nézni! - dühöngte.

- Add nekünk oda, majd mi felneveljük! - kérték Hipp-hoppék, akik a harmadik szomszédban laktak, és sajnos évek óta nem született gyermekük.

Káposztaropogató észbe kapott, hogy igazságtalanul viselkedett. Abbahagyta a sírást, és ellenszenvét legyőzve felvette Selymest a karjába. Arra gondolt, hogy rossz anyának tartanak a többiek, ha odaadná kicsinyét.

Ferdefül - anyjához hasonlóan - haragudott testvérére. Bojtosfarok pedig úgy, mint apja, első látásra megkedvelte őt.

Selymes nőtt, növekedett, és lassan világossá vált számára, hogy az ő élete teljesen más, mint a többieké.

Valójában tetszett neki fehér bundája, de azért haragudott is rá, mert sok gondja volt miatta. Irigyelte társait, hogy ők nyugodtan élhetnek, senki sem csúfolja őket. Amerre járt, gyakran gúnyolták.

- Itt jön a tejfölös nyúl!

- Nézd, hűtőszekrényben napozott!

- Hahaha! Ez olyan fehér, mint egy kórház!

Az ilyen megjegyzések annyira fájtak neki, mintha kést szúrtak volna a szívébe.

- Arra vágyom, hogy én is olyan fekete lehessenek, mint bárki más - panaszkodott apjának.

- Ne törődj vele, ki mit mond, nagyon szép nyuszi vagy. Tudod, vannak, akik irigykednek rád, mert különlegesek szeretnének lenni - vigasztalta Réparágó. - Nem az számít, kinek milyen a külseje, hanem az, hogy van-e szeretet a szívében.

Selymes ilyenkor mindig megnyugodott egy kicsit.

Egyszer aztán eszébe jutott, hogy minden gondja megoldódna, ha titokban befestené a bundáját feketére.

Eljött a húsvét. Az öreg nyulak kikeverték a tojásfestékeket. Selymes beosont a raktárba, és belemászott a fekete festékes vödörbe. Koromsötét lett a szőre. Oda állt a tükör elé, és alig ismert magára. Boldogság járta át a szívét.

- Végre én is olyan vagyok, mint a többiek! - mosolygott vidáman.

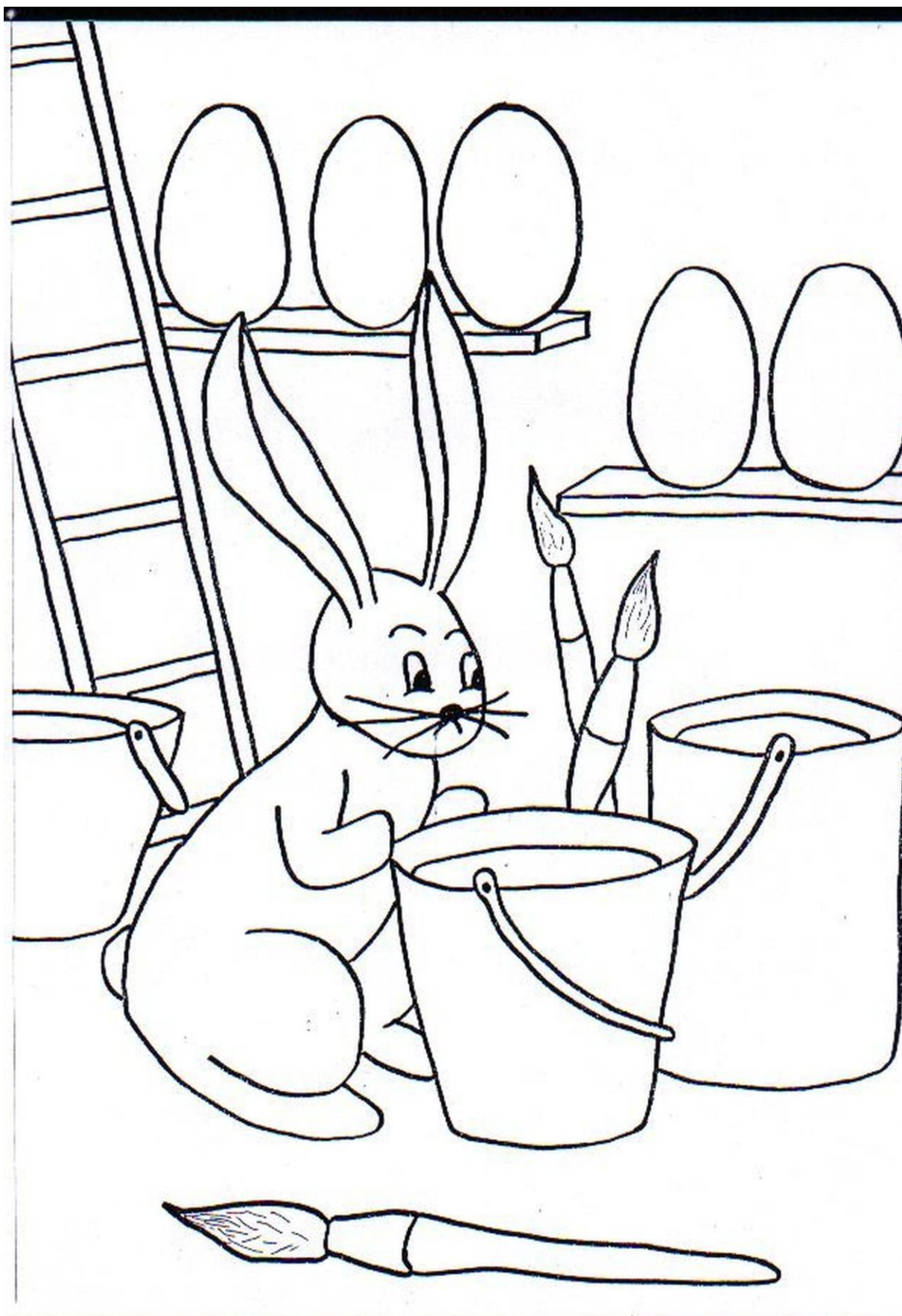
Kiment az utcára, és kíváncsian várta, mi fog történni. Mindenki ment a maga útján, senki sem tett megjegyzést rá, ismerősei elmentek mellette. Eleinte nagyon örült, hogy nyugodtan sétálhat, ugyanolyan, mint a többi fekete nyúl, de aztán olyan érzés fogta el, mintha valamilyen ismeretlen bőrre bújta volna. Megborzongott. Hiszen ez a megszokott kellemetlenségeknél is sokkal rosszabb.

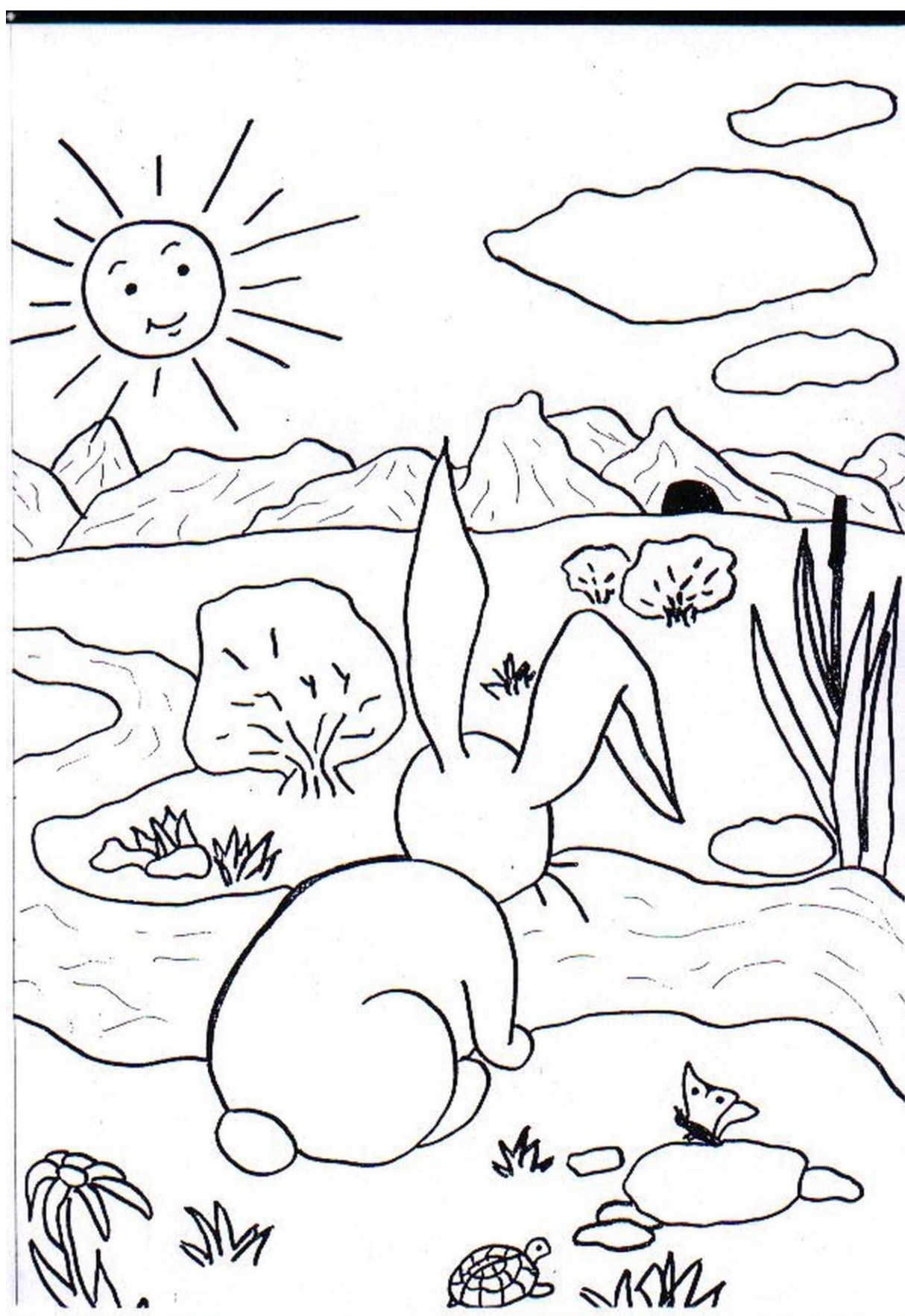
- Ki vagyok én most valójában? - kérdezte magától. - Most minden olyan más.

Hamarosan rájött, hogy legjobb lesz, ha gyorsan lemossa a festéket. Elszaladt a patakhoz, és sokáig vesződött, míg újra hófehér lett a bundája. Megkönnyebbülve sóhajtott, amikor megszabadult a fekete színtől.

- Így a jó! Újra olyan vagyok, mint voltam.

Selymes, soha többé nem vágyott arra, hogy más-milyen legyen, mint amilyennek született.

A hegyek titka

A Kukucsikai erdő szélén ábrándozva üldögélt Szök-dencs, az őzike legjobb barátjával Pelyhessel, a panda macival.

- Nézd, azokat a távoli hegyeket! Olyan titokzatosnak látszanak! Szeretnék elmenni oda! - szólalt meg Szök-dencs, és sóhajtott egyet.

- Tudod, hogy nem szabad az erdő határán túlra mennünk - emlékeztette a panda maci.

- Tudom, tudom! Mindenki csak mondogatja, hogy nagyon veszélyes ezért, meg azért, de azt pontosan senki sem árulta el, hogy miért. Bármennyire erőltetem a szemeim, nem látok semmilyen szörnyűséget arrafelé. Mi bajunk eshetne, ha egy kicsit átszöknénk a Kukucsikai erdő határán túlra?

- Én is nagyon kíváncsi vagyok, de mi lesz, ha észreveszi valaki, hogy nem fogadtunk szót és eltűntünk? - aggodalmaskodott Pelyhes.

- Nincs a közelben egy teremtet lélek sem, estére, pedig visszajövünk. Azt mondjuk majd, hogy itt fogócskáztunk az erdő szélén.

- De akkor becsapjuk a szüleinket!

- Ez csak egy ártatlan kis füllentés, semmi más - nyugtatta meg az őzike.

Addig-addig tanakodtak, míg végül kíváncsiságuk győzött és elindultak a sejtelmes hegyek felé.

- Nézd, ilyen virágot még sohasem láttunk! A levelei kékek, a szára piros, a szirmai zöldek. Ugye, milyen érdekes? Szedjük belőle! - indítványozta Szökdenscs.

- Nem lesz ebből bajunk? - kérdezte Pelyhes.

- Ne aggodalmaskodj annyit! Mi történhet, ha leszakítunk pár szál virágot? - és szedegetni kezdte őket.

Pelyhes akkor nyugodott meg, amikor már néhány virágot leszakított az őzike.

- Ennyi bőven elég lesz, most menjünk tovább! Úgy gondolom, még sok érdekes dolog vár ránk - mondta Szökdenscs.

Ballagtak tovább a hegyek felé. Láttak világító lepkét, guruló csigabigát, kopasz sündisznót, és találkoztak éneklő gombákkal is, azt sem tudták, merre nézzenek, mire figyeljenek.

Rövid gyaloglás után észrevettek egy takaros házikót. Kékpötty, a katicabogár lakott benne. Ő az ajtó előtt sepergetett, mikor oda értek. Köszöntötték egymást.

- Mi járatban vagytok errefelé? - érdeklődött a katica.

Elmondták, hogy hogyan kerültek ide, s merre tartanak.

- Örülök nektek, olyan ritkán jár erre valaki. Gyertek, ebédeljetek velem!

Megkínálta őket sült szúnyogcombbal és rezedapudinggal.

- A hegyek felé haladva, még sok furcsa dologgal fogtok találkozni, úgyhogy ne lepődjete meg.

Elbúcsúztak egymástól, és a két jóbarát folytatta útját.

- Nem kéne visszafordulnunk? - töpregett a panda maci.

- Ráérünk még. Hazafelé sokkal gyorsabban fogunk haladni - nyugtatta az őzike.

Hamarosan a hegyek lábához érkeztek. Egy barlangnyílás tátongott előttük. Elhatározták, hogy bekukkantanak oda. Beléptek a koromsötét járatba, de pár pillanat múlva észrevették, hogy halvány bíborvörös fény szűrődik a barlang mélyéről. Tétován haladtak beljebb, egyre beljebb.

- Ó, milyen gyönyörű! Nézd, a falakból árad a fény! - csodálkozott Szökdecns.

- Ilyen káprázatosat még elképzelni is nehéz lenne - felelt a panda maci. - Biztosan pompás ragyogás lehet a legmélyén.

- Azt még feltétlenül meg kell néznünk! - jelentette ki Szökdecns.

Mentek tovább. A folyosó falai sejtelmesen világítottak, mintha ezer meg ezer apró lámpácskát rejtett volna. Egyszer csak egy nagy, piros terembe jutottak, ahonnét három irányba lehetett továbbhaladni. A baloldali folyosó sárga, benne lépcsősor vezetett lefelé. A középső kék, s egyenesen haladt tovább. A jobboldali zöld, abban felfelé emelkedő lépcsőket láttak.

Mögöttük hirtelen hangos huppanás hallatszott. Össze-rezzentek.

- Jaj! Mi volt ez? - kérdezte rémült hangon Pelyhes. - Megint úgy félek! - suttogta.

Megfordultak, s ijedtükben szinte földbe gyökerezett a lábuk. Egy piros ajtó a bíborvörös folyosón bezáródott mögöttük.

- Most mi lesz velünk? Hogyan jutunk haza? Hogyan tudunk kimenni innét? - záporoztak a maci kérdései, és sírásra görbült a szája.

Az őzike is nagyon megijedt, de tudta, hogy össze kell szednie minden bátorságát.

- Ne ess rögtön kétségbe! Előbb gondolkodjunk egy kicsit! - Rövid csend után újra megszólalt: - Az a lépcsősor biztosan a hegyek tetejére vezet, menjünk fel rajta!

- Jaj, nem merek, nem merek elindulni arra! Mi lesz, ha bemegyünk, és megint bezárul utánunk egy ajtó?

- Itt nem maradhatunk az idők végezetéig. No, gyere! - és Szökdenecs megindult a zöld folyosó irányába.

Pelyhesnek nem maradt más választása, követte barátját. Sokáig mentek a lépcsőkön felfelé. Fent meglepetésükre nem hegycsúcsot, hanem végtelen tengert találtak. Három óriási nyúl ült a parton, és horgászbót tartott a kezében.

- Mi jálatban vagytok ellefelé? - kérdezték a Pösze nyulak.

Az őzike elmondta nekik, hogyan indultak el, merre jártak, mit láttak és azt is, hogy a piros ajtó bezáródott mögöttük, pedig már haza kellene indulniuk.

- Szajnosz nem szegíthetünk lajtatok. Szemmit szem tudhatunk, szemmit szem szólhatunk. Lajtunk Villogó-szemű Vili ulalkodik.

- Ő hol lakik? - érdeklődött Pelyhes, de az óriási Pösze nyulak úgy tettek, mintha nem hallották volna a kérdést.

Az őzike és a panda maci gondolta, hogy itt rossz helyen járnak, s megindultak visszafelé. A sárga járaton vitt tovább az útjuk. Annyi lépcsőfokon mentek le, hogy azt hitték, a Föld másik oldalán fognak kiérni. Lent, aranybányát találtak. Sok vakond dolgozott ott. Kicsi csákánnyal a kezükben siettek a tárna végébe, és aranyrögöket cipeltek, majd óriási kupacba rakták őket. Szök-dencs megkérdezte tőlük, tudnának-e segíteni abban, hogy kijuthassanak a hegy belsejéből.

- Nem tudunk mi semmit sem! Csak dolgozunk, dolgozunk, dolgozunk. Vezérünk, Kíméletlen Dönci talán tud hasznos tanácsot adni.

- Őt merre találjuk?

- Pontosan a bánya közepén - felelték.

Az őzike és a panda maci megkereste Kíméletlen Döncit. Neki Pelyhes mondta el, mi járatban vannak. A vezér figyelmesen hallgatta őket, majd így szólt:

- A kék folyosó végén lakik az itteni hegyek és a környéken lévő mezők ura, Villogószemű Vili. Őt kell legyőznötök, és akkor kinyílik a piros ajtó, csak azon juthatok ki. Vigyázzatok vele, mert nagyon nagy hatalma van és rettenetesen erős! Úgy tudom, azonban furfanggal le lehet őt győzni, de eddig még senki sem merte megpróbálni. Ennyit tudok segíteni.

- Hálásak vagyunk neked - mondta Pelyhes, s elköszöntek Kíméletlen Döncitől.

Már a sárga folyosó felfelé vezető lépcsőin elkezdtek azon gondolkodni, hogy milyen trükkel csapják be Villogószemű Vilit. Bárhogy is erőltették buksijukat, használható ötlet nem jutott eszükbe. Lassan a kék folyosó végéhez értek.

- Mindegy, lesz, ami lesz, menjünk tovább! - döntött Pelyhes, pedig annyira félt, hogy a szíve majd kiugrott a helyéről.

Végeláthatatlan sivatagba jutottak.

- Érzem, hogy idegenek járnak itt! - hallották mennydörgő hangját Villogószemű Vilinek, aki hamarosan eléjük toppant. - Hogy merészeltek ide jönni? Én vagyok a félelmetes, bűvös erejű strucc, a világ legokosabb állata.

Szemei rémisztően villogtak. Az őzike és a panda maci nagyon megijedt.

- Ha te vagy a világ legokosabb állata, akkor csak annyit mondj meg, hogyan lehet a szemed erős fényét halványabbá változtatni - szedte össze minden bátorságát Szökdencs.

- Ha, ha, ha! Milyen buta vagy! Nem mondani, hanem mutatni kell! Hát így! - s fejét a homokba dugta.

Az őzike rögtön odaszökkent, és erős, karcsú lábával lecsapta Villogószemű Vili fejét.

- Hős, bátor, ügyes barátom, nagyon büszke vagyok rád! - kiáltott örömeiben Pelyhes, amikor meglátta, hogy a strucc élettelenül zuhan a homokra. - Gyere, siessünk vissza! A piros ajtó biztosan kinyílt már.

Végigszaladtak a kék folyosón. A nagyteremben már várta őket a három Pösze óriásnyúl és az összes vakond.

- Köszönjük nektek, hogy megszabadítottatok bennünket az ölkösz holgászattól. Végleg mi isz úgy élhetünk a tengel paltján, mint a többi nyúl - örvendeztek a tapsifülesek.

- Sohasem felejtjük el, amit értünk tettetek - hálálkodott Kíméletlen Dönci, a vakondok vezére. - Végre nekünk sem kell a bányában dolgoznunk! Túrhatjuk a földet kedvünk szerint, mint a többi vakond. A társaim elhatározták, hogy ezután Kíméletes Ödönnek hívnak.

- Nagyon örülünk, hogy szomorú sorsotok jóra fordult - szólalt meg szinte egyszerre Szökdens és Pelyhes. - Nyuszik, kérünk benneteket, lépjete kicsit félre, mert így nem látjuk, hogy kinyílt-e a piros ajtó.

Az óriásnyulak odébb álltak és látták, hogy az ajtó tárva-nyitva vár rájuk. Búcsút vettek mindenkitől, és szaladtak kifelé a bíborszínű folyosón. Nemsokára észrevették a barlang nyílását, és - hipp-hopp - máris a szabadban jártak.

- Én már látom a Kukucskai erdő lombos fáit a távolban - lelkenedett Pelyhes. - Siessünk!

- Rendben van - felelt boldogan Szökdens.

- Nézd! Ott van Kékpötty háza! - mutatott előre a panda maci.

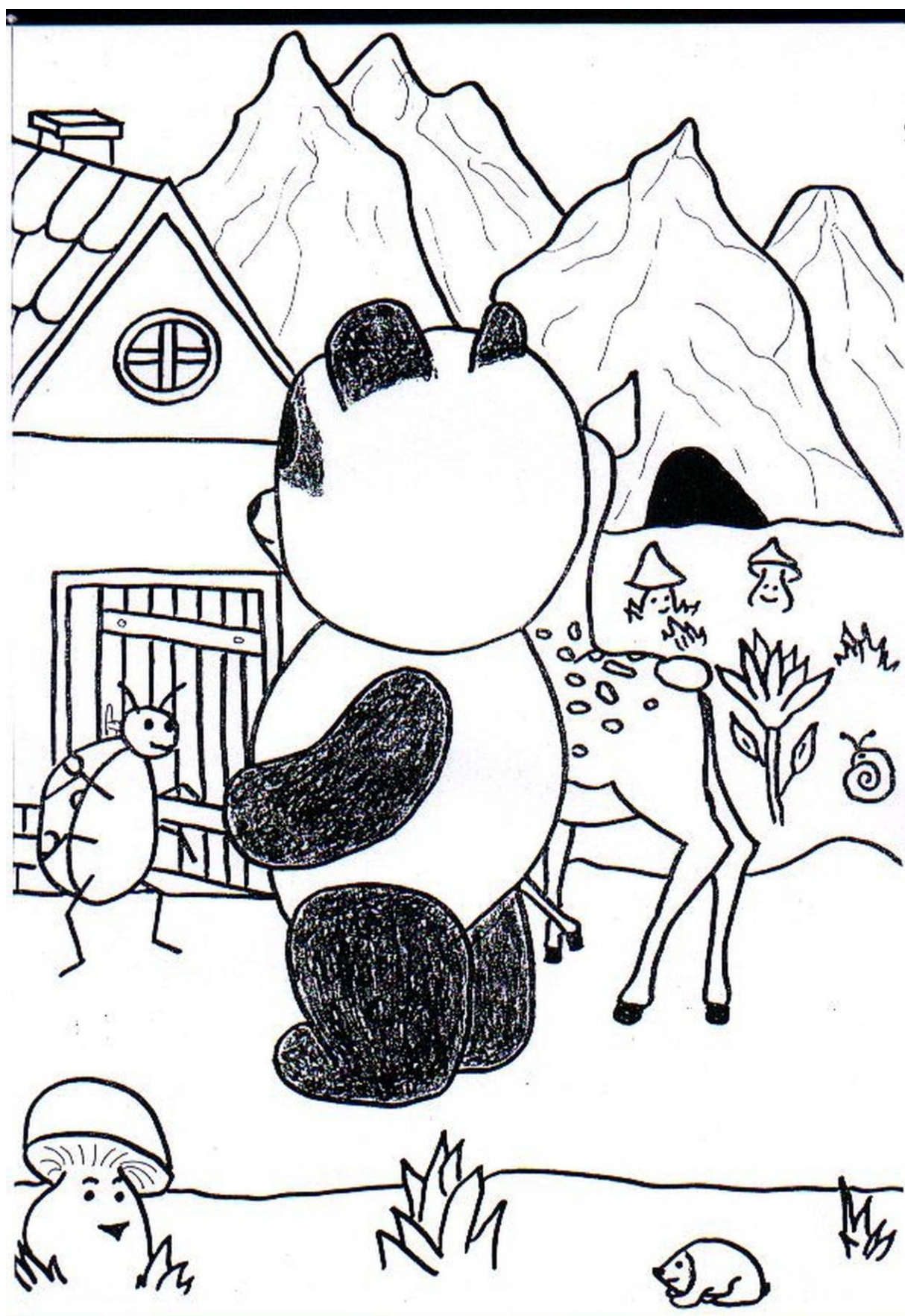
A katica már várta őket és elmondta, hogy amíg a barlang mélyén bolyongtak, addig megállt az idő. Nyugodtak lehetnek, mert így a Kukucskai erdőben senki sem fogja észrevenni, hogy megszöktek.

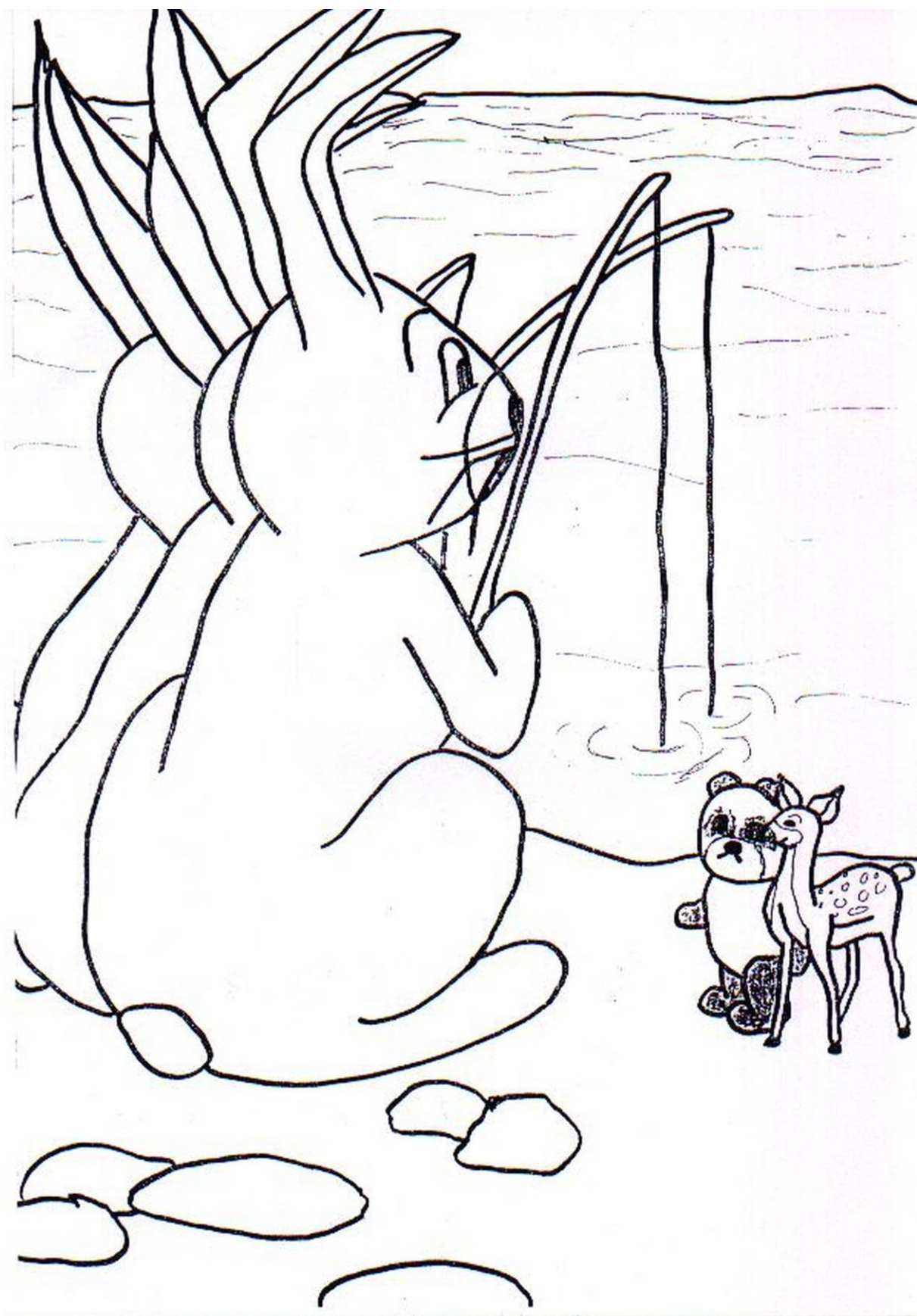
- Én mégis úgy gondolom, mindent elmesélünk otthon, bármi is történjen - jelentette ki határozottan Pelyhes. - Remélem, te is így gondolod? - fordult Szökencshez.

- Így-így, de még mennyire így - helyeselt az őzike.

Búcsút vettek Kékpöttytől, és egyre gyorsabb léptekkel haladtak a Kukucskai erdő határáig. Onnét pillanatok alatt hazaérkeztek. Elmondtak mindent szüleiknek, akik kicsit megdorgálták ugyan őket, de mégis büszkék voltak kölykeikre.

Bárki elmehet már a titokzatos hegyek felé, aki sok szépet és érdekeset akar látni. Holnap én is oda indulok, ha akarsz, gyere velem!

A kis tigris

A távoli őserdőben, ahol az állatok megbonthatatlan barátságban éltek, született egy kis tigris. Szülei régóta vártak rá, már sok éve éltek együtt, de kölykük nem született.

Ahogy a világra jött, anyja kedvesen megmosdatta, s rögtön észrevette, különleges kicsinye van. Szőre úgy csillogott, mint a gyémánt, ha rá süt a nap sugara. Sokat gondolkodtak, milyen nevet adjanak neki. Ezért összehívták a környéken élő állatokat, segítsenek elnevezni az újszülöttet.

Mindenki odasereglett, s nagy tanakodásba kezdtek.

- Legyen a neve Hógombóc! - javasolta a fekete-párduc.

- Nem, nem, inkább Szörpamacs! - szólalt meg az elefánt.

Hosszú vita után a majom javaslatára Szikrának nevezték el.

Telt-múlt az idő, és kis barátunk szépen növekedett. Hamar és gyorsan tanult. A környék összes állatgyereke a pajtása volt, a kiséértől az elefántig mindenki szerette.

Történt egyszer, hogy - szokás szerint - elment a hegyoldalhoz bújócskázni a többiekkel. Annyira belemelegedtek a játszásba - amire addig még nem volt példa -, hogy teljesen megfeledkeztek az idő múlásáról.

Egyszer csak azt vették észre, hogy rájuk sötétedett. Nagyon megijedtek, hogyan fognak hazamenni.

- Ne féljetek - szedte össze a bátorságát Szikra -, majd én megyek elől, ti pedig gyertek utánam!

S a többiek kissé felbátorodva követni kezdték. Minden erejét össze kellett szednie, nehogy barátai megérezzék félelmét, hiszen fogalma sem volt róla, merre vezet az út hazafelé. Az éjszaka sötétje vette őket körül, az erdő hangjai kísértetiesnek tűntek.

Hosszú ideig gyalogoltak. Ahogy a hajnal első sugara feltűnt, Szikra hátranézett. Döbbenten vette észre, hogy nincs mögötte senki. Nem tudta, mikor és hol vesztette el társait. Rövid töprengés után hangos kiáltásai hallatszottak a környéken.

- Gyertek elő! Hol vagyok!? Maki, Trombi, Kajlafülű! Hahó, hahó!

Válasz nem jött. Kis szünet után megpróbálta újra meg újra, eredménytelenül. Arra gondolt, visszamegy, hátha rájuk talál. Az ám, de teljesen rossz irányba indult el. Ahogy egyre világosabb lett, észrevette, hogy a táj szokatlan számára. Minden kihaltnak tűnt, még csak egy szúnyogot vagy egy árva legyet sem látott. A fák és a bokrok is egészen furcsák voltak. Levél sem mozdult, ág sem rezdült. Gondolta, odamegy egy bokorhoz, és megnézi közelebbről. Ahogy odalépett, és megérintette a levelét, a levél abban a pillanatban eltűnt, mintha nem is létezett volna sohasem. Aztán egy fához lépett, azzal ugyanaz történt, mint a bokorral.

- Nahát - csodálkozott -, sok mindent megtanultam már, de ilyenről még nem hallottam. Talán ez egy elvarázsolt erdő?

Bizony, bizony jól gondolta, mert a Kampósorrú sárkány varázsolta el ezt a helyet.

Most minden bátorsága cserbenhagyta. Leült, és csendesen elkezdett sírdogálni. Kis idő elteltével egy halk, alig hallható hangocska szólalt meg mellette.

- Ne búsulj, kis tigris! Nincs olyan baj, amiből ne lenne kiút.

Mancsai közül felemelte fejét, s körülnézett, de nem látott senkit.

- Nincs elég bajom, már képzelődöm is? - kérdezte hangosan magától.

- Dehogy képzelődsz, itt vagyok a lábad előtt, a kis szikla tetején.

Odanézett, s látta, hogy egy hangya gubbaszt a kövön.

- Hát te ki vagy, és hogy kerülsz ide, erre a kietlen vidékre?

- Apróapó vagyok, ennek az erdőnek a legöregebb hangyája. A gonosz Kampósorrú sárkány elvarázsolta az egész környéket bosszúból, mert a növények és állatok nem akarták őt szolgálni.

- De hát, te ezt hogy élted túl? - kérdezte csodálkozva Szikra.

- Úgy, hogy épp a szomszéd erdőben voltam látogatóban nagyapámnál. Mire visszaérkeztem, már csak ez a szomorú táj várt rám.

- Jó, jó, de most mitévők legyünk? Segíthetnék megtörni a gonosz varázslatot? - majd halkán hozzátette: - Azon is gondolkodom, hogyan juthatnék haza.

Megint elkezdett pityeregni.

- Ne itasd újra az egereket! - szólalt meg a hangya szelíd hangon. - Azt még nem tudom, miképpen tudsz hazamenni, de azt tudom, kihez kell fordulnod, akinek nagyobb hatalma van Kampósorrúnál. Rád vártam, mert oda én egyedül eljutni nem tudok. Kicsi lábaim elkopnának, mire odaérnék.

- Mondd, hová vigyelek? - kérdezte még szipogva Szikra.

- Felmászunk az erdő mellett lévő gyémánthegyre, ahol találunk egy égisz érő almafát, aminek a legtetején lakik az aranyszörű párdúc, akit Bölcsmancsnak hívnak. Ő tud nekünk segíteni.

- Rendben van. Induljunk rögtön!

Apróapó felmászott a kis tigris feje búbjára, s megmutatta a helyes útirányt, merre kell menni. Hét nap, hét éjszaka gyalogoltak megállás nélkül, míg odaértek a hegy aljához.

A hegyoldal nagyon meredek volt, de sikerült felmászniuk, s megpihentek az égisz érő almafa árnyékában.

- Jaj, de elfáradtam! - sóhajtott Apróapó.

- Hát ez, hogy lehet? Te csak a fejemen csücsültél - csodálkozott Szikra.

- Tudod te, milyen komoly munka a bundádba kapaszkodni? Hú, még a víz is folyik rólam!

Ahogy erejük kezdett visszatérni, megkerülték a fa törzsét, s észrevették, hogy van egy kis ajtó rajta. Óvatosan kinyitották. Egy kötél függő kosarat láttak bent.

- Meg vagyunk mentve! - kiáltott fel Szikra. - Nem kell fára másznunk, ez biztosan a legfelső ágig visz.

- Hajaj, de én nem merek beszállni! Majd itt megvárlak - sóhajtott a hangya -, járj szerencsével, kedves barátom!

Mit volt mit tenni, egyedül folytatta az útját a kis tigris. Beszállt a kosárba, és lassan húzta magát felfelé. Hosszú idő telt el, míg felért. Az ajtó kinyílt. Ragyogó napsütés fogadta. A felhők jóval a lába alatt úsztak az égen. A fa levelei, akárcsak a smaragd, úgy tündököltek körülötte. Pár lépésnyire meglátott egy bájos kis házikót. Gondolta, jó helyen jár. Óvatosan odalépett az ajtóhoz. Illedelmesen bekopogtatott rajta. Az halk nyikorgással kinyílt, s ott állt előtte az aranyszőrű párduc.

- Szervusz, Bölcsmancs - köszönt.

- Gyere beljebb, mondd el, mi járatban vagy itt, ahol a madár sem jár?

Szikra elmesélte, mi történt vele, hogy került az elvarázsolt erdőbe, és hogyan ismerkedett meg az öreg hangyával. Tőle tudta meg, Bölcsmancs majd segíteni fog, hogy megtörhesse a gonosz varázslatot az erdő felett.

- Mindent megteszek, ami tőlem telik. Addig is maradj nálam, kérlek, segíts a házimunkában, amíg megfejttem a titkot! Így jóval több időm lesz a gondolkodásra.

Szíves örömet maradt Szikra. Főzött, mosott, takarított, fát vágott. Az aranyszőrű párduc fellapozta az összes tudományos könyvét. Sokat ült, és gondolkodott párnás karosszékében.

- Megvan, megvan! - kiáltotta örömmel.

Rögtön szaladt a kis tigrishez, hogy elújságolja, rájött a titok nyitjára.

- Arra az eredményre jutottam, hogy készíteni kell varázsfőzetet, amibe békaszemet, kígyófarkat, patkányfület kell belefőzni. Szerencsére, minden szükséges dolog van a kamrámban. Amikor megfőtt, ki kell szárítani. Olyan por lesz belőle, mint a közönséges homok. Ezt egy jól zárható tasakba tesszük, hogy el tudd vinni magaddal. Amikor éjjel tizenkettőt üt az óra, a sárkány kampós orrát be kell szórnod vele. Tedd ezt egymás után három éjszaka. Ügyelj arra, hogy egyenletesen lepje be a por, s vigyáznod kell, hogy minden alkalommal szám szerint ugyanannyi homokszem kerüljön rá! Ezzel megtörik a sárkány bűvös ereje, mert ezt az orrában hordja. Az elvarázstolt erdő újra feléled, és hazaköltözhet minden állat.

- Nem is tudom, hogy köszönjem meg, Bölcsmancs - szólt hálásan Szikra.

- Semmiség, örülök, hogy segíthettem neked.

- Ó, jaj, de mondd, merre lakik a Kampósorrú? Hiszen még azt sem tudom, hol találom.

- A Feketevas hegy gyomrában van a palotája. Adok neked ajándékba egy csodaszőnyeget. Csak annyit kell mondanod: „Édes szőnyeg, repíts engem!” - és máris oda visz, ahová el akarsz jutni.

Szikra nagyon örült. Rögtön az jutott eszébe, ha a sárkánnyal végzett, így könnyen haza tud jutni.

Bementek a konyhába, és elkészítették a főzetet, majd kiszárították, apróra őrölték, és kis tasakba tették, aztán búcsút vettek egymástól.

Szikra ráült a varázsszőnyegre. Első úticélja az almafa alja volt. Arra gondolt, legelőször felveszi Apróapót. Egy szempillantás alatt odaért, de a hangyának hűlt helyét találta.

- Vajon mi történt vele? Merre van? - tépelődött magában.

Mit volt mit tennie, továbbindult, hogy legyőzze a sárkányt. Szőnyege Kampósorrú palotájának a hátsó falánál állt meg a következő másodpercben. Amerre nézett, mindenütt sötétség és félhomály volt. Még a mancsáig is alig látott.

Hamarosan rátalált egy titkos ajtóra, ami a palotába nyílt. Most aztán igazán hasznát vette annak, amit a szüleitől megtanult.

A folyosók ridegek és félelmetesek voltak. Alig tudta visszatartani, hogy fogai ne koccanjanak össze a félelemtől. No, de a cél, amit maga elé tűzött, erőt adott neki, amire igencsak szüksége volt.

Szerencsére hamar rátalált egy szobára, ahol a fő helyet egy óriási ágy foglalta el. Biztos volt abban, hogy itt alszik a sárkány. Bebújt az ágy alá, és türelmesen várt.

Egyszer csak nagy dérrel-dúrral hazaérkezett Kampósorrú. Az egész palota beleremegett. Szuszogás, nyányogás hallatszott.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és berontott a ház gazdája.

- Én leszek a világ ura! - bömbölte.

Ebből nem eszel! Majd én teszek róla! - gondolta Szikra.

A sárkány lefeküdt aludni, és olyan erősen elkezdett horkolni, hogy az ágy is recsegett alatta.

Lassan bár, de eljött az éjfél. Most aztán kamatoztathatta különleges tudását a kis tigris. Ránéztéből azonnal háromfelé osztotta a homokszemeket úgy, hogy mindegyik kupac szám szerint ugyanannyi lett. Megfogta az egyiket, és egyenletesen rászórta a sárkány orrára.

- Mi a fene történt velem? - szólalt meg reggel Kampósorrú. - Mintha erőtlenebbnek érezném magam.

Ki is ment az udvarra, elkezdett tornázni, és a varázslatait próbálgatni. Igaz, különösebb eredményre nem jutott.

Az elkövetkező két éjszaka is sikerült a kis tigrisnek rászórnia a port, s harmadnapra teljesen eltűnt a sárkány varázsereje. Akkor előbújt Szikra a rejtekhelyéről, és kihívta Kampósorrút párviadalra. Hamar sikerült legyőznie, mert csak annyi erő volt benne, mint egy beteg libában. Ahogy kimúlt, elpárolgott, mint gőz a fazékból.

A táj azonnal megváltozott. Felragyogott a nap. Többé nem volt sötét és félhomály. Még a palota is újjáéledt, a folyosók és a szobák is barátságossá váltak.

Szikra most már nyugodtan körülnézhetett mindenütt. Amikor a konyhába ért, alig hallható, szomorú hangcskára lett figyelmes. A hang egy gyufásdobozból jött. Kinyitotta, és barátját, Apróapót találta benne.

- Jaj, de jó, hogy itt vagy! - nézett fel rá az öreg hangya.

- Mondd, hogy kerülsz ide? - kérdezte Szikra.

- Amikor te elindultál a kosárral az égig érő fa teteje felé, nemsokára elrabolt a sárkány, és ide zárt engem. Azt mondta, örök rabságra ítélt. Azóta itt sínylődtem és aggódtam, mit hoz a holnap.

- Minden rendben van, a Kampósorrút elpusztítottam, már nincs mitől félned - nyugtatta meg Szikra.

Nagy kő esett le Apróapó szívéből, és megkönnyeb-
bülten sóhajtott fel.

- Köszönöm neked, Szikra! - hálálkodott a hangya, és örömeiben néhány könnycsepp gördült le a szeme sarkából.

- Ne vesztegessük az időt, induljunk azonnal! - sürgette a tigris.

Ismét felmászott Szikra fejére.

A palotakertben meglepetés várta őket. Ott toporgott Maki, Trombi, Kajlafülű és a többi barátja. Volt nagy öröm és ujjongás, hogy újra találkoztak. Megfogadták, hogy a hazafelé vezető úton sokkal jobban vigyáznak egymásra.

- Engem előbb vigyetek haza! - kérte a hangya.

- Persze, ez természetes - mondta Szikra -, én is kíváncsi vagyok, mi történt az erdővel.

Örömükben felpattantak a varázsszőnyegre. Pillanatok alatt odaértek az elvarázsolt erdőbe. A növények újra életre keltek, az állatok visszatértek lakhelyükre. Az öreg hangyától elbúcsúztak, a szőnyeget neki adták ajándék-

ba, s indultak tovább. Mentek-mendegéltek, egyszer csak azt vették észre, hogy ismerős vidéken járnak. Hamarosan a hegyoldalhoz értek, ahol annak idején bújócskáztak. Innét már csak egy röpke pillanatnak tűnt, amíg otthonukhoz érkeztek.

Szikra belépett a házukba. Anyja és apja, ahogy meglátta a kölykét, a boldogságtól majdnem táncra perdült. Kimentek együtt a tisztásra. Ott víg lakomához készülődött az egész állatsereg, ami még ma is tart, ha arra jártok, titeket is szívesen vendégül látnak.

A vadkacsák és a vadászok

Béla, a vadkacsa vidáman lubickolt a Csippecsöpp tó vizén. A kiskacsákat tanította, hogyan kell biztonságosan lebukni és úszkálni. Szívesen vállalkozott erre a feladatra, mert a kacsagyerekeket nagyon szerette. Versikéket rögtönzött nekik, az egyik így hangzott:

Egy, kettő, három,
Fejedet a vízben látom.
Emeld fel gyorsan,
Hápoghatsz nyomban.

Így a kicsik játszva tanultak meg tőle sok hasznos dolgot. Már majdnem vége volt az úszóleckének, amikor riadalom támadt. A békák hangosan kuruttyolni kezdtek, és fürgén ugráltak a tavirózsák levelein a menedéket nyújtó nádas felé. A madarak gyors szárnycsapásokkal repültek el, s még a halak is mélyebbre úsztak a vízben.

- Vészhelyzet! Vészhelyzet! - kiáltotta Béla. - Azonnal sorakozó előttem, irány a nádas!

Éppen biztonságos helyre ért velük, amikor hangos dörrenések hallatszottak. Puskaropogás verte fel a csendet. A nádak levelei megrezdültek, még a talaj is beleremegett. Béla kiterjesztette a szárnyait és a kiskacsák védelmet remélve bújtak alá.

- Megint itt vannak a Velőtrázó Durrogók - háborgott Béla. - Valamit ki kell találni, hogy végre megszabaduljunk tőlük.

- Kikről beszélsz? - kérdezte az egyik kiskacsa.

- Azokról, akik ezt a félelmetes zajt okozzák. Vigyázatok, soha ne kerüljetek a közelükbe! Sok olyan társunk volt, aki erről megfeledkezett, közülük nem él már egy sem. Most pedig ne beszélgessünk, amíg a veszély el nem múlik - suttozta.

Szerencsére hamarosan csend lett. Vártak még egy rövid ideig, aztán elhangzottak Béla vezényszavai:

- Irány haza!

A kiskacsák elindultak otthonuk felé, és mindegyikük épségben hazaérkezett.

Béla nem tétovázott tovább, azonnal összehívta a felnőtt vadkacsákat.

- Örülök, hogy eljöttetek! Kérlek benneteket, gondolkodjatok, hogy miképp szabaduljunk meg a Velőtrázó Durrogóktól. A mai nap is három társunk életébe került, hogy itt garázdálkodtak - mondta Béla.

- Igazad van, valamit tennünk kell! - kiáltották többen.

- Van-e valakinek jó ötlete ezzel kapcsolatban? - kérdezte.

Mindenki elcsendesedett. Pár perc múlva Pali kacsa szólalt meg:

- Szerintem, el kellene költöznünk egy távoli vidékre. Ott talán nem találunk ránk.

- Szó sem lehet róla! Ki tudja, milyen újabb veszély fenyegetne máshol bennünket? - mordultak rá a többiek.

Aztán Lujza kért szót:

- Próbáljuk meg kerítéssel körülvenni a nádast!

Voltak, akik kiváló ötletnek tartották, mások viszont ellenezték. Szerintük nem ad megfelelő védelmet, hiszen könnyű átmászni rajta. Totyi javaslata következett:

- Kérjük meg Hápi mágust, hogy főzzön egy különleges ragasztót, amivel széles sávban körbekenjük a határunkat. Olyan legyen, hogy örökre fogva tartsa azt, aki rálép.

- Kitűnő ötlet! Éljen, megmenekülünk! - hangzott mindenfelől.

- Várjatok egy kicsit! - szólt közbe Béla és Hápi mágushoz fordult. - Meg tudsz birkózni a feladattal?

- Remélem, igen. Ami tőlem telik, megteszem - felelte a varázsló.

Hápi mágus éjt nappallá téve dolgozott, hogy mielőbb elkészítse a varázsragasztót. Kitartó fáradozása eredménnyel járt. Aztán, ahogy tervezték, széles sávban bekenték vele a határukat. Munkájukat alig fejezték be, amikor egy sólyom hírnök repült hozzájuk.

- Vigyázzatok! Velőtrázó Durrogók közelednek! - figyelmeztette őket, s repült tovább.

Mindenki sietve elbújt. Kíváncsian lesték a nád levelei mögül, hogy mi fog történni.

A távolban két vadász alakja tűnt fel. Magabiztos léptekkel, gyorsan közeledtek.

- Talán ma több zsákmányt tudunk ejteni - hangoskodott az egyik.

- Ha ennyire kiabálsz, akkor egyet sem! Maradj már csendben, elriasztod az összest! - csitította a másik.

A következő pillanatban beleléptek a ragasztóba. Annyira meglepődtek, hogy még a puska is kiesett a kezükből. Lehajoltak érte, hogy felvegyék, akkor meg a tenyerük tapadt a földhöz. Arcuk a dühtől teljesen ki-vörösödött.

- Azt a teringette betyár mindenit! - mérgelődött a nagyhangú. - Mi az ördög történt velünk?

- Fogalmam sincs, Berci! Annyit tudok, hogy kezem-lábam ideragadt a földhöz, meg sem tudom mozdítani.

- Én is így jártam, de ki látott már olyan képtelenséget, hogy a földhöz ragad valaki! Te Karcsi, talán elvaráz-solt vidékre tévedtünk?

- Az lehetetlen, hiszen eddig is errefelé jártunk.

- Én is tudom, de mégis valaminek történnie kellett, különben nem esik meg velünk ilyen gyalázat - és Berci úgy érezte, hogy menten szétrobban a dühtől.

Karcsi csendben maradt, s megpróbált ésszerű meg-oldást kigondolni. Rövidesen azt tanácsolta barátjának, maradjanak mozdulatlanok, hátha akkor el tudnak sza-badulni. Utána azzal próbálkoztak, hogy egy hirtelen mozdulattal felrántsák kezüket vagy lábukat a talajról. Ez sem vezetett eredményre. Végül reményüket veszelve beletörődtek sorsukba, s olyanná váltak, mit két élő szo-bor. Dühük lassan elmúlt, szívükbe keserűség költözött.

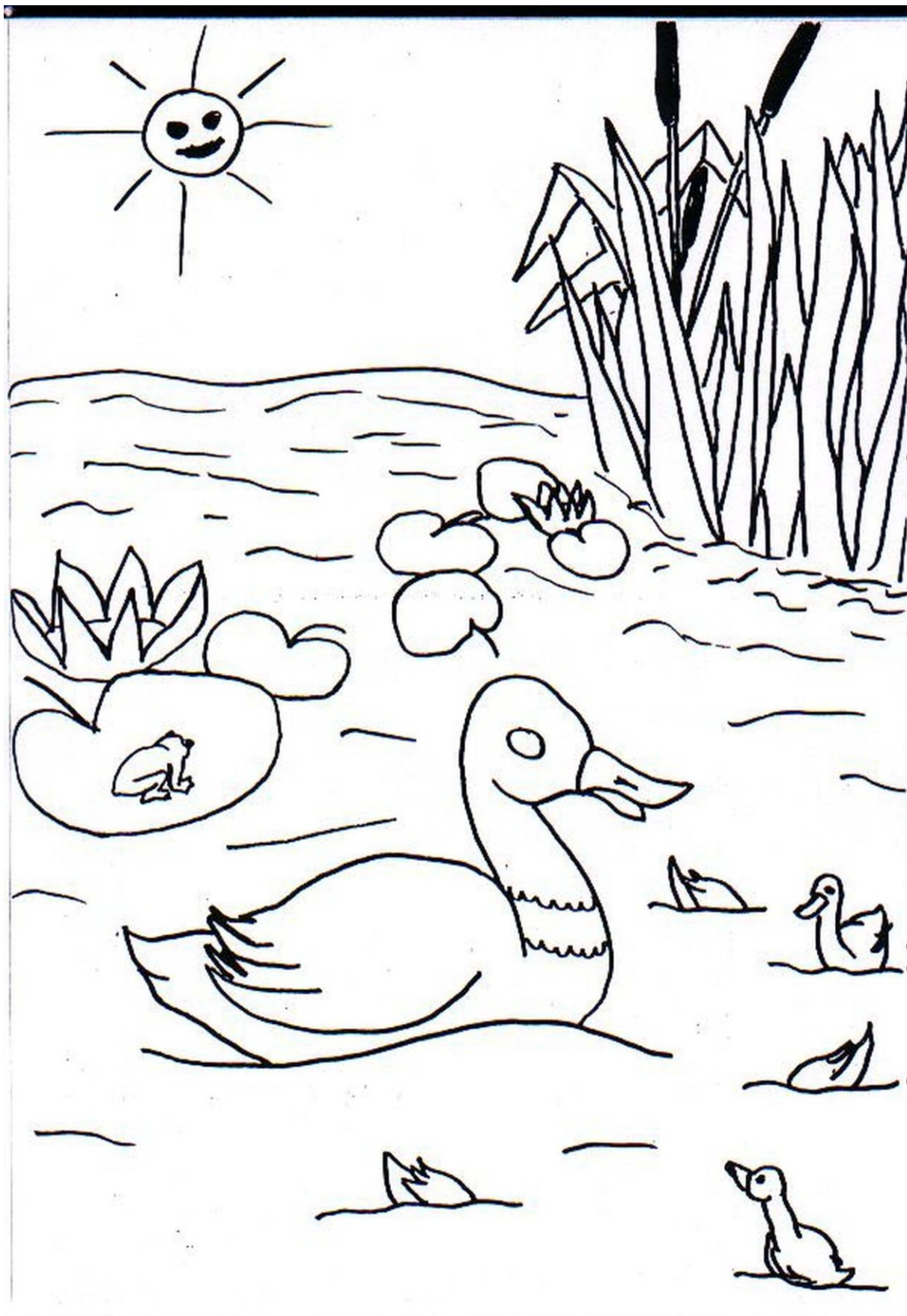
A vadkacsák előjöttek rejtekhelyükről. Béla elmondta a vadászoknak, hogy ők kentek ragasztót a földre, mert meg kellett védeniük magukat.

- Most mi a tervetek velünk? - kérdezte Berci.

- Rabságra ítélünk benneteket. Enni, inni adunk nektek, de el nem engedhetünk titeket, mert az életünk újra veszélybe kerül - mondták.

Berci és Karcsi hosszú ideig a földhöz ragadva maradt, mígnem jött egy hatalmas zivatar. Az eső annyira iszapossá tette a talajt, hogy szerencsájükre el tudtak szabadulni fogságukból. Megszégyenülve rohantak el úgy, hogy még csak hátra sem néztek. Azóta is futnak egyfolytában, s mindenkinek, akivel találkoznak, azt kiáltják:

- Soha ne vadássz vadkacsára!

Alina és Deni

A végtelen messzeségben, magasan a csillagos ég felett, Tündérországbán élt az idők kezdete óta Alina, a tündérlány. Egy hatalmas városban lakott az egész ország népe, melynek aranykupolás tornyai messziről tündököltek a ragyogó napsütésben. A házak falai hegyi-kristályból épültek, s ahogy rájuk vetődött a fény, szikrázóan csillogtak. Az ajtók és az ablakok ezerszínű üvegből készültek, amelyek még csodálatosabbá tették a várost. Az utcákat bársonyos fű borította, a tereken szökőkutak halk csobogása hallatszott.

Alina a város közepén lakott. Mindenkit nagyon szeretett, de a legkedvesebb barátja Deni, a tündérfiú volt. Közel laktak egymáshoz, és szinte minden szabadidejüket együtt töltötték.

Egyik délután Alina kertjében találkoztak, amikor Deni titokzatosan így szólt:

- Képzeld el, tegnap este találtam valami érdekeset az egyik ezüstbokor aljában! Ide nézz! - és elővett a palástja alól egy könyvet.

- Hű, mi ez? - kíváncsiskodott a tündérlány.

- Nem tudom, ehhez hasonlót még nem láttam. Nézd, lapozgatni lehet! Szép színes képek vannak benne és sok-sok furcsa jel!

Annyira csodálkoztak, hogy még a szájuk is tátva maradt, ugyanis Tündérországbán a könyvek és a betűk ismeretlenek voltak.

- Meg kellene fejteni, milyen titkokat rejtenek ezek a fekete vonalkák, amit a papírra rajzoltak - indítványozta Alina.

- Jó, de előbb a képeket nézzük meg! - javasolta Deni.

A tündérlány egyetértett vele, s lapozgatni kezdték a könyvet.

- Milyen vadregényes tájak! Idenézz, hegyek, tavak, erdők mezők! Vajon hol készülhettek ezek a képek? - kérdezte Deni.

- Azt hiszem a Föld nevű bolygón. Emlékszem, egyszer valaki mesélt nekem arról a helyről. Úgy szeretnék elmenni oda! - sóhajtott Alina.

- Hogy juthat eszedbe ilyen ötlet? Elfelejtetted, hogy Tündérországot nem szabad elhagynunk? Emlékezz, csak akkor mehetsz el, ha fontos küldetésed van! - figyelmeztette Deni.

- Ne légy már olyan szigorú - kérlelte kedvesen Alina.

- Ezt csak úgy mondtam, nem akarok semmi rosszat tenni.

- Jól van, de ezt a könyvet elviszem, és nem mutatom meg többé, mert butaságokat beszélsz - mondta Deni, majd sarkon fordult, és elindult hazafelé.

Furdalta a lelkiismeret, s úgy érezte, Alina bajba kerülhet miatta. Abban reménykedett, hogy barátnője elfelejt majd mindent. Látszólag így is történt, azonban a tündérlány gondolatai gyakran a távoli, ismeretlen tájakon jártak, de nem beszélt róla, még legjobb barátjának sem.

Egyszer aztán ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy elmenjen sétálni a város melletti erdőbe. Vidáman lépkedett a lombos fák árnyékában, legkedvesebb dalocskáit énekelgette, és arra gondolt, hogy az erdei patak forrásánál megpihen. Mikor odaért, leült egy kőre, és nézte a játékosan feltörő habokat. Egyszer csak valaki megérintette a vállát. Hátrafordult, és egy földi lány állt előtte. Nem is sejtette, hogy mekkora veszélybe került, hiszen látogatója nem volt más, mint Lizi, a gonosz tündér. Emberi alakot öltve belopódzott Tündérországnak erre az elhagyatott vidékére, hogy Alinát lecsalogassa a Földre. Azt akarta elérni, hogy a tündérlány hagyja el hazáját, s veszítse el varázserejét.

- Üdvözöllek, kicsi tündér, ugye te vagy Alina? - kérdezte mézesmázosan Lizi.

- Igen, én vagyok, de mondd, hogy kerülsz ide?

- A Földről jöttem. Édesanyám küldött, hogy keressek meg téged. Sajnos nincs testvérem, és arra kérlek, gyere velem, s légy a kishúgom! - hazudta a gonosz tündér.

Alina boldog volt, hogy teljesül titkos vágya, ezért gondolkodás nélkül így felelt:

- Örömmel veled tartok.

- Jó, akkor ne is késlekedjünk tovább! Gyere, fogd meg a kezem!

A tündérlány szót fogadott új ismerősének. Amint megérintette Lizi tenyerét, furcsán megborzongott.

- Hú! Mi ez? - kérdezte.

- Minden újdonság így fog hatni rád a Földön. Látod, el is múlt - nyugtatta meg Lizi.

Rövid idő múlva egy meredek, színes márványkövekkel kirakott, lejtős ösvényhez értek. Elindultak rajta lefelé, s egy végtelennek tűnő, kopár sivatagban találták magukat. Ráléptek a homokbuckákra, és abban a pillanatban az út, amin jöttek, megsemmisült. Alina egy cseppet sem aggodalmaskodott emiatt, arra gondolt, hogy ha haza akar jutni, majd elővarázsolja az ösvényt.

- Mondd - kérdezte Lizitől -, hogyhogy ilyen kopár, kihalt itt minden? Máshogy képzeltem el a földi világot.

- Jaj, te kis butus! Hát nem tudod? Ez azért van, mert az ideérkezőket a legkevésbé látványos helyeken fogadják, hogy jobban örülhessenek a szebbnél szebb tájaknak - és Lizi alig bírta ki, hogy gúnyosan fel ne kacagjon.

- Akkor jó, így már értem - válaszolta Alina, és megkérdezte, merre indulnak tovább.

- Arra, amerre a nap nyugodni tér. Ám úgy látom, te nagyon elfáradtál, ezért van egy kitűnő javaslatom. Ül le és pihenj, amíg én elszaladok a legközelebbi fogadóig, ahol bérelek egy lovas kocsit. Azzal visszajövök érted, s úgy megyünk tovább. Meglátod, utána sokkal kényelmesebben és gyorsabban tudunk haladni.

- Rendben van, de kérlek, siess, ne hagyj sokáig magamra!

- Olyan gyors leszek, mint a szél - ígérte Lizi, és elindult a legmagasabb homokdomb irányába.

Amikor olyan messze ért, hogy Alina nem láthatta, rögtön visszaváltoztatta magát. Esze ágában sem volt lovas kocsit keresni. Örült, hogy sikerült egy jó tündért becsapnia. Gonoszul vigyorgott, és így motyogott az orra alatt:

- Eheted a varázserődet, te oktondi. Megyek és lecsalogatom a többieket is Tündérországból. Érdeemes volt odavarázsolnom azt a könyvet közéjük. Enyém lesz az országuk, s én uralkodom minden felett a világon.

Alina türelmesen várt, hogy mikor jön vissza a lány, de mindhiába. Teltek-múltak az órák, és egyszer csak szomjúság kezdte gyötörni, majd nagyon éhes lett. Azt gondolta, varázsol magának ételt és italt. Akkor vette észre, hogy eltűnt a varázspálcája és a szárnyacskáinak is nyoma veszett.

- Hajaj, most mitévő legyek? - kérdezte rémülten magától.

Rögtön eszébe jutott, hogy megszegte a jó tündérek legfontosabb szabályát, hogy csak fontos küldetés miatt hagyhatta volna el otthonát. Bizonytalanul elindult a lenyugvó nap irányába. Pár lépést tehetett meg, amikor a távolból halk zörejt hallott, ami egyre erősödő dübörgéssé változott. A kék égbolton egy helikopter körvonalai rajzolódtak ki. A gép Alina felé közeledett, aki annyira megrémült, hogy lekuporodott a homokra, és befogta mindkét fülét. Idáig még csak tündéreket látott repülni, s szegénynek fogalma sem volt róla, mi van ott fent a levegőben.

A helikopterben egy kisfiú utazott az édesapjával, aki a gépet vezette.

- Apa, sokára érünk oda a nagymamához? - türelmetlenkedett Ádám.

- Még csak fele utat tettük meg, kisfiam - felelt az édesapja.

- Én már úgy unatkozom! Olyan végtelennek látszik ez a sivatag! - majd hátradőlt az ülésen és ásított egyet.

Egy kis idő múlva az apa izgatottan felkiáltott:

- Unalmas?! Nézz csak gyorsan előre! Ott egy gyerek a homokdombok között! Leszállunk érte, hogy magunkkal vigyük!

Ádám gyorsan előredőlt, és ő is észrevette a lányt.

A helikopter leereszkedett, a propellerje lassan megállt, s a motor hangos zörgése elcsendesedett. Ádám és édesapja kiszállt a gépből, kezükben kulacsot és szendvicset tartottak. Sietős léptekkel elindultak a tündérlány felé.

Amikor újra csend lett, Alina felállt. Csodálkozó tekintettel nézett a két közeledő emberre, akik nemsokára odaértek hozzá.

- Láttuk, fáradt vagy és éhes. Hoztunk neked ételt, italt, s ha kicsit erőre kaptál, elviszünk magunkkal - mosolygott rá az édesapa.

- Köszönöm a jóságokat - válaszolta Alina, majd ivott a kulacsból és megette a szendvicset. - Ez nagyon jól esett.

- Honnét jössz? Mi a neved? Miért vagy itt egyedül? - kérdezősködött Ádám.

Alina minden kérdésre válaszolt. Ádámék alig akarták elhinni, hogy egy igazi tündér áll előttük, ezért Alina megmutatta nekik a vállán lévő csillag alakú jelet, amelyben Tündérország ezerszínű ragyogását lehetett látni. Ekkor győződtek meg arról, hogy igazat beszél.

Alinát a helikopter felé vezették, s közben elmondták neki, hogy nem kell félnie semmitől, mert a gép motorja hangos ugyan, de nem bánt senkit sem.

Beszálltak az utastérbe, s Ádám édesapja beindította a motort. A gép lassan felemelkedett. Egyszer csak azt vették észre, hogy kiértek a sivatagból. Sűrű lombú erdő, majd sziklás hegyvidék felett repültek tovább.

- Igen, ez az! Ilyen tájakról láttam képeket! - örvendezett Alina. - Milyen gyönyörű! Ugye leszállunk, hogy közelebbről is megnézhessem, milyen ez a vidék?

- Persze, hogy le. Nézd, ott a völgyben van a nagymama háza, oda megyünk - mutatott lefelé az apa, aki nagyon örült, hogy a kis tündérlányra rátaláltak.

Azt tervezte, hogy majd náluk marad, s így lesz Ádámnak egy fogadott testvére.

A nagymama mosolyogva, tárt karokkal fogadta őket.

- Drága gyermekeim, annyira vártalak benneteket! Mondjátok, ki ez a kislány, aki veletek jött?

Töviről hegyire mindent elmeséltek a nagymamának, aki a csodálkozástól alig tudott szóhoz jutni. Legfőképp akkor lepődött meg, amikor fia, Ádám édesapja elmondta, hogy úgy döntött, Alinát lányává fogadja.

- Végre valóra vált az álmom. Nekem is lesz leányunokám! - ragyogott fel az arca.

Alina és Ádám először nem értették, mi történt, de az apa elmagyarázott nekik mindent. A két gyerek boldogan ölelte át egymást. A nagymama ekkor így szólt:

- Rögtön elszaladok, és veszek neked blúzt, szoknyát, meg mindent, amit itt hordanak a gyerekek.

Hamarosan visszaérkezett, karján a sok szép ruhával. Alinát átöltöztették, és masnit kötöttek a hajába. A kicsi tündérlány alig ismert magára.

- No, hogy tetszik? - állták körül.

- Nagyon szép, de még egy kicsit furcsa - mosolyodott el Alina.

A tündérruhát betették a nagymama szekrényébe. Aztán a két gyermek sétálni indult. Alinát minden ámulatba ejtette.

- Itt a Földön minden nagyon szép, s ti, emberek jók és kedvesek vagytok.

- Örülök, hogy jól érzed magad. Most pedig menjünk el fagyizni! Ugye még sohasem ettél olyat?

- Nem, fogalmam sincs róla, mi az.

Lassan a fagylaltos bódéhoz értek. A kisfiúnak az eperfagyi volt a kedvence, így abból kért kétszer két gombócot. Miután kifizette, Alina megkérdezte:

- Miért adtad oda azokat a fémdarabokat a néninek?

- Azok nem fémdarabok voltak, hanem pénzek - ok-tatta Ádám. - Bármit akarsz vásárolni, azért ilyenekkel kell fizetned, különben nem juthatsz hozzá. Nálatok nem így van?

- Én otthon elő tudom varázsolni, amire szükségem van. Furcsa, hogy itt ehhez pénz kell.

A fagyí nagyon ízlett a kicsi tündérlánynak. Élvezettel nyalogatta a gombócokat, és közben megkérdezte, hogyan lehet pénzhez jutni. Ádám elmondta, hogy a felnőttek dolgozni járnak, s ki-ki a munkája után kap fizetést. Alina nagyon figyelt a kisfiú minden szavára.

Lassan esteledni kezdett, s addigra visszaértek a nagymama házához. A vacsora kellemes illata rögtön asztalhoz csalogatta őket, s közben vidáman beszélgettek.

Mikor mindenki jóllakott, a nagymama így szólt Ádámhoz:

- Kérlek, zárd be az ajtókat, mert hamarosan lefekszünk!

- Miért kell bezárni? - kíváncsiskodott Alina.

Apa türelmesen válaszolt a kérdésre, aztán újabb és újabb kérdések következtek. A tündérlány elmondta, hogy az ő hazájában nincsenek zárok, ott minden ajtó nyitva áll.

Lassan nyugovóra tértek. Alina elalvás előtt azon töprengett, hogy valóban helyesen cselekedett-e, amikor lejött a Földre. Kezdett hiányozni elveszett varázsereje, megszokott ruhája és legkedvesebb barátja, Deni. Igaz, Ádámot is megkedvelte, de ő mégis teljesen más volt.

A nagymamánál pár napig maradtak, aztán búcsút vettek tőle, s beszálltak a helikopterbe. Pár órás utazás után megérkeztek Ádámék otthonába, egy nagyváros zajos lakótelepére.

Anya már várta őket. Egy cseppet sem volt meglepődve Alina érkezése miatt, hiszen a férje már telefonon elmondott neki mindent. Boldogan fogadta a kis jöve-

vényt, mert ő is régóta vágyott arra, hogy kislánya legyen.

Alina a nyári szünet alatt szinte minden fontos dolgot elsajátított, amit egy hasonló korú földi gyermeknek tudnia kellett. Ősszel beírátkoztak az iskolába, ahol írni, olvasni és számolni tanult. Ahogy múltak a hónapok, egyre jobban szeretett volna hazajutni, de sajnos ez lehetetlennek tűnt számára.

Ez idő alatt Tündérorszámban Deni kétségbeesetten kereste barátnőjét. Sokféle varázslattal próbált a nyomára bukkanni, de egyik sem járt eredménnyel. Egyszer aztán ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy elmenjen sétálni a város melletti erdőbe. Ment, mendegélt, amíg a patak forrásához nem ért. Leült egy mohalepte kőre, s nézte a pajkosan fodrozódó habokat. A forrás mellett egy kő mintha magától mozdult volna meg, hirtelen elgurult a helyéről, s alóla egy csillogó aranyhajtű villant a szemébe. Odalépett s felvette. Amint alaposabban megnézte, rögtön rájött, hogy ez Alina hajtűje. Szíve nagyot dobbant, mert megérezte, hogy barátnője nyomára lett. Meglepetéséből még fel sem eszmélt, amikor valaki megérintette a vállát. Hátrafordult, s egy földi lányt látott maga előtt, aki nem volt más, mint Lizi, a gonosz tündér. Denit is megpróbálta mézes-mázos szavakkal lecsalogatni a Földre. A tündérfiúnak azonban átvillant az agyán, hogy biztosan így tűnt el Alina. Szó nélkül, határozott léptekkel hagyta ott a számára idegen teremtményt.

Visszaérve Tündérvárosba, első útja Kelbihez, a tündérkirályhoz vezetett. A trón előtt mélyen meghajolt, s így szólt:

- Uram-királyom, kérlek, engedj le a Földre, hogy megkereshessem és hazahozhassam Alinát!

- Miért gondolod, hogy ott találsz? - kérdezte Kelbi.

Deni megmutatta az aranyhajtút, amit a forrásnál talált, s beszélt a földi lányról is, aki el akarta csalogatni.

- Már mindent értek, édes fiam. Az engedélyemet megkapod, és segítségül adok neked egy varázsszemüveget, amin keresztül meglátod Alina lábnyomait.

- Köszönöm szépen - hajolt meg a fiú, s elvette Kelbi kezéből a szemüveget.

- Siess, ne késlekedj egy percre sem! - sürgette búcsúzóul a király.

Deni hármat suhintott a varázspálcájával, és rögtön a Földre érkezett, pontosan oda, ahol a tündérlány lába először érintette a sivatag homokját. Feltette a varázsszemüveget, s azonnal észrevette barátnője lábnyomait. Követte őket addig a helyig, ahol a helikopterbe szálltak, aztán tanácstalanul elkezdett toporogni. Nem tudta, mitévő legyen. Kis idő múlva egy madárka szállt a vállára.

- Isten hozott! Csiripke vagyok, és azért jöttem, hogy segítsek neked.

Deni még sohasem látott madarat, ezért nagyon meglepődött.

- Jól van, ne csodálkozz annyira! Én sem beszéltem még tündérrel - csipogta a kismadár. - Tudom, hogy

Alinát keresed. Láttam, amikor beszállt egy helikopterbe.

- Helikopterbe?! Mi az? - ámuldozott Deni.

- Egy hatalmas gépmadár. Beleülnek az emberek, s azzal repkednek ide-oda a levegőben - válaszolta Csiripke.

- Talán azt is tudod, hová repült vele?

- Igen. Követtem a gépet egészen addig, amíg le nem szállt. Gyere utánam, odavezetlek - és Csiripke rögtön felröppent.

Deni is felemelkedett a levegőbe és suhant a kismadár után. Legközelebb a nagymama háza mellett értek földet.

- Ide jött Alina - csipogta a madár.

- Nagyon köszönöm a segítséged. Valóban, ismét látom a lábnyomait - örvendezett a tündérfiú.

- Járj szerencsével! - köszönt, s már repült is tovább Csiripke.

Deni látta, hogy a lábnyomok egy házhoz vezetnek. A nyitott ablakon át belibegett az épületbe. A nagymama otthon volt, éppen ebédet főzött a konyhában. Mivel a tündérek láthatatlanok az emberek számára, Deni bármerre mehetett a lakásban észrevétlenül. Alina ruhájára hamar rátalált, és berakta a tarisznyájába.

Váratlanul kopogtatás hallatszott a ház bejárati ajtaja felől. Boriska néni jött látogatóba, rögtön ezt kérdezte:

- Szerencsésen megérkeztek Kockaházára az unokáid?

- Igen, minden rendben van - lelkesedett a nagymama. - Annyira boldog vagyok, hogy Alina hozzánk került! Ádám olyan, mintha kicserélték volna.

- Észrevettem én is - helyeselt Boriska néni. - Minden gyermek örül annak, ha van testvére.

Deni ekkor jött rá, hogy barátnőjét Kockaházán kell tovább keresnie. Elővette varázspálcáját, és egy pillanat múlva ott állt a város főterén, ahol autók dübörögtek, s emberek jöttek-mentek. A tündérfiú szinte elszédült a nagy kavalkádban.

- Alina! Alina! - kiáltotta, és odasuhant a tündérlány elé.

- Deni! Hol vagy? - nézett körbe Alina, de nem láthatta, mert időközben csaknem teljesen emberré változott.

- Itt állok előtted! Végre megtaláltalak, annyira hiányoztál. Mondd, hogyan kerültél ide? - hadarta a fiú.

Alina elmesélte, hogyan csalogatta le a földi lány, és azt is, miképp került Ádámék családjához.

- Kérlek, gyere haza velem! - könyörgött Deni.

- Bárcsak előbb jöttél volna értem, nagyon szeretnék már otthon lenni! - sóhajtott, aztán egy pillanatra elhallgatott, a hangja szomorkásabb lett. - Nincs nálam a tündérruhám, s a varázserőmet is elvesztettem. Mit tegyünk most?

- A ruhád nálam van és este, amikor mindenki nyugovóra tér, visszaadom neked. A varázserődet pedig otthon újra megkapod - nyugtatta meg Deni.

- Hidd el, nagyon szégyellem magam, olyan meggon-
dolatlan voltam! - Alina arca elvörösödött, és lehajtotta
a fejét.

- Jól van, ami megtörtént, azon változtatni úgysem
lehet - vigasztalta Deni. - Most pedig menjünk el Ádá-
mékhoz, hogy elbúcsúzhass tőlük.

Kanyargós, dimbes-dombos utcákon vezetett az útjuk.
A tündérfiúnak zúgott a füle az autók zajától, és úgy
érezte, megfullad a nagy füsttől.

Mire megérkeztek, az ebéd már tálalva volt, s mint
mindig, az egész család együtt ült asztalhoz.

- Ma olyan furcsa vagy, kislányom. Történt valami
kellemetlenség az iskolában vagy talán rosszul érzed
magad? - kérdezte anyja.

- Sajnos, el kell tőletek búcsúznom. Nagyon jó itt ná-
latok, de Tündérországot mindennél jobban szeretem.
Ma éjszaka visszatérhetek az otthonomba - közölte hatá-
rozottan Alina.

Döbben csent lett. Ádám sírvafakadt, majd halkán
megkérdezte:

- Akkor soha többé nem láthatunk téged?

- De igen, ha segítségre lesz szükségetek, hívjatok
bátran! Első dolgom az lesz, hogy a királyunktól enge-
délyt kérjek arra, eljöhessek hozzátok.

A kisfiú egy kicsit megnyugodott, a szülők pedig
megértően néztek fogadott lányukra.

Eljött az este. Deninek sokáig kellett várnia, míg végre
mindenki elaludt. Odaröppent kis barátnője mellé és

varázspálcájával egyet suhintott a levegőben, a tündéruha rögtön visszakerült Alinára.

- Itt az idő, indulnunk kell! - figyelmeztette Deni. - Gyere, fogd meg a derekam, s hamarosan otthon leszünk!

- Egy pillanatig várj még! - kérte Alina.

Odalépett Ádámhoz, és homlokon csókolta, majd anyának és apának is adott egy-egy puszit.

Aztán átkarolta Denit, aki varázspálcájával jeleket rajzolt a levegőbe, s egy szempillantás alatt Tündérországból találták magukat.

- Kimondhatatlanul boldog vagyok! Köszönöm, hogy hazahoztál Deni! - hálálkodott boldogságtól ragyogó arccal Alina.

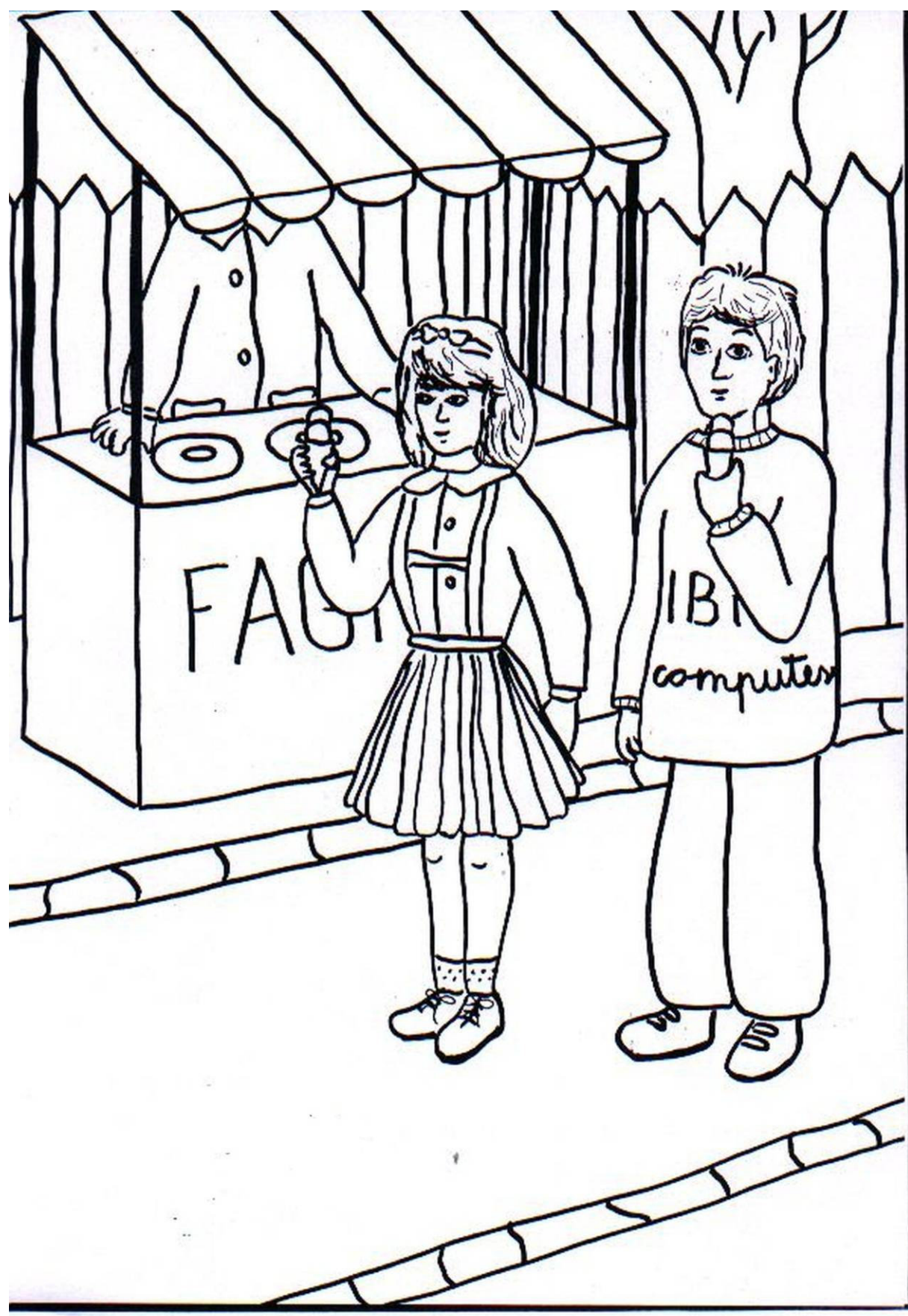
- Igazán semmiség, hiszen te vagy a legjobb barátom.

A tündérmagyar palotája felé indultak. Kelbi már várta őket. Alina visszakarta varázsserejét, és a király megengedte, hogy bármikor lemelessen a Földre, ha segítségül hívják az emberek. Ádámot és családját azóta gyakran meglátogatja, óvja, segíti őket.

Lizi, a gonosz tündér hatalma Alina távozása után megsemmisült, és ő dühében elszáradt, mint egy kóró.

Végül elárulok nektek egy titkot. Bárki találkozhat a kis tündérlánnyal, aki őszinte szeretettel, a szíve mélyéből szólítja őt. Én is így ismertem meg, s a mesét, amit leírtam nektek, tőle hallottam.

Az árva leány

Élt egyszer egy szegény ember, Rongyos Jóska a feleségével, Sárival Koldusfalva legszélső, düledező házában. Ott mindenki rengeteget dolgozott, mégsem tudtak meggazdagodni. Betevő falatjuk is alig volt. Mindez az ország királya, Pénzéhes Artúr miatt történt, aki mindent elvett tőlük adóként.

Rongyos Jóska gyakran lement a folyóhoz horgászni, de halat csak ritkán fogott. Egy meleg nyári délutánon is ott ült a parton kapásra várva, amikor arra figyelt fel, hogy egy béka brekeg mellette.

- Mit kuruttyolsz annyira? - mordult rá mérgesen.

- Segítségért jöttem - szólalt meg Plitty-Platty, a béka emberi hangon. - Gyere velem! Egy embergyereket találtunk amott, a nádas szélén és úgy bömböl, hogy a környéken élőknek egy perc nyugalma sincs.

A szegény ember annyira meglepődött a beszélő állat láttán, hogy még a horgászbót is kiesett a kezéből, de azért felállt, és követte az előtte ugráló békát.

- Igyekezz már! Nincs időnk késlekedni! - sürgette Plitty-Platty.

Sok időbe telt, míg odaértek a nádas széléhez, s valóban ott volt egy kislány pokrócba bugyolálva. Hangosan sírt és kis kezecskéjét harapdálta. Rongyos Jóska szíve majd megszakadt a sajnálattól, s azonnal felvette. Szaladt vele hazáig, hogy minél előbb enni adjanak neki.

- Hát nem vagyunk eléggé szegények, még ezt a gyereket is ide hozod? - zsörtölődött Sári asszony.

- Éhen halni nem hagyom. Ahol két embernek jut valamennyi élelem, ott a harmadiknak is akad pár falat. Ne pörölj! Hozz azonnal tejet ennek a gyermeknek! - parancsolt rá feleségére.

A szegény asszony kelletlenül kiment a kamrába.

- Majd teszek róla, hogy hamar megszabaduljunk tőle - mormolta.

Kecsketejbe mézet és lekvárt kevert.

- Ettől olyan hasgörcsöt kapsz, hogy elhallgatsz örökre - sziszegte a fogai között.

A kicsit megitatták, s mindjárt csend lett a házban. Sári örült, hogy sikerült a terve, azt hitte, ez a végzet első jele. Azt bizony jól tette, hogy ilyen táplálékot adott, mert a kislány így gyorsabban növekedett, a méz és a lekvár segített neki mielőbb erőre kapni. Hamarosan nagylánnyá cseperedett, s olyan gyönyörű lett, hogy az egész faluban mindenki csodálta és Bársonycsillagnak nevezte. Mostohaanyja nem törődött bele abba, hogy nem tudta elpusztítani őt, ezért elindult a környék leghíresebb boszorkányához, Hétrét Rozihoz, hogy tanácsot kérjen tőle.

- Miért nem jöttél előbb? Most, hogy te magad tetted széppé és erőssé Bársonycsillagot, nehéz dolgunk lesz! - rikácsolta a banya. - No, de várj, előveszem a legtitkosabb varázslatos könyvemet, hátha találok benne valamit.

Hétrét Rozi hosszasan böngészte a könyvet.

- Ez az, megtaláltam! Itt van egy bűvös versike, amit ha elmondasz éjszaka, háromszor egymás után, a lány ágya mellett, olyan rúttá fog válni, hogy én bájos tündérnek látszanék mellette. Reggel, amikor felébred, és belenéz a tükörbe, annyira szégyelli majd csúfságát, hogy soha többé nem mer emberi szem elé kerülni. Na, figyelj és mondd utánam:

Eke leke fekelec,
Uka muka luklac,
Penke muku hukanak,
Uka fuku mukmac.

A banyának vagy ezerszer el kellett ismételnie, míg Sári megtanulta rendesen a verset.

- A varázslatot csak egyféleképpen lehet feloldani, ha Bőkezű Ágost herceg eljuttatja a tengeri szörny, Bambula gyémántfésűjét és azzal fésüli meg valaki Bársonycsillag haját. Ettől azonban nem kell tartanod, mert a herceget békává változtatták. Most menj, mert már sok időt pocskoltam rád! Ebédre ugyanis rántott kalafantyót készítek és ez időigényes munka - és a szegény asszonyt kipenderítette viskója ajtaján.

- Milyen rendes ez a Rozi - motyogta félhangosan Sári, és elindult hazafelé.

Aznap a szegény ember fát vágni volt az erdőben, Bársonycsillag pedig rőzsét gyűjtött vele, úgyhogy semmit sem vettek észre Sári asszony fondorlatos cselszövéseből. Este, mikor hazaértek kicsit furcsállották ugyan, hogy milyen kedves.

- Anyjuk! Nem történt valami különleges a mai napon? - kíváncsiskodott Jóska.

- Á, dehogy, csak nagyon jó kedvem van - felelte és alig bírta ki, hogy ne vihogjon.

Vacsorára száraz kukoricakenyeret ettek, majd aludni tértek. Sári megvárta, míg a többiek álomba szenderültek. Odalépett Bársonycsillag ágya mellé, és háromszor elmondta a varázsverset, aztán - mint aki jól végezte dolgát - ő is nyugovóra tért.

Reggel hangos kiabálásra ébredt fel.

- Hol van Bársonycsillag?! Szedtevette, teremtetten, krucifiksz! - ordított torkaszakadtából Jóska. - Uram, teremtem, én meg, hogy nézek ki? Förtelem magamra néznem. Nem mehetek többé így az emberek közé - arcát a tenyerébe hajtotta.

Sári asszonynak akkor jutott eszébe, hogy ők hárman egy szobában aludtak, s Jóskára is valószínűleg hatott a varázsigé. Utána rögtön arra gondolt, hogy ő vajon nem lett-e csúnya? Óvatosan a tükör elé lépett. Amikor meglátta eltorzult arcát, eszeveszett rikácsolásban tört ki.

- Jajajajajajjj, hajajajjj, júúúj! - nagyot toppantott a lábával, lerohant a pincébe és magára zárta az ajtót. - Hát, csúnyán becsapott ez a csámpás banya! Nem árulta el, hogy akik a közelben lesznek a varázslat ideje alatt, azok is rúttá válnak.

Jóska csak arra kapta fel a fejét, hogy felesége elrohant.

- Hová szaladsz, asszony?! - De mikor már harmadszor is elordította magát, s nem érkezett válasz, úgy gondolta, majd előjön, ha akar.

Őnéki most fontosabb dolga van, Bársonycsillagot kell megtalálnia. Arcára kendőt borított, és úgy ment ki a faluból. Ahogy meglátták az emberek, nevetésben törtek ki.

- Nicsak, ott egy kendős atyafi! - és ujjal mutogattak rá.

Kiment a folyóhoz. Tétovázott, hogy merre menjen tovább. Plitty-Platty ismét odaugrált hozzá.

- Ugye Bársonycsillagot keresed? Láttam őt, amikor elszaladt erre. A Magányosok erdeje felé tartott. Szegényt csak a ruhájáról ismertem meg, mert a szép arca rúttá változott. Ül le és várj, amíg vissza nem jövök. Szeretnék küldeni neki egy gyémántfésűt.

- Rendben van, de siess! - biztatta a szegény ember.

A béka elugrált a tengerhez. Bölcs Bélát, a delfint hívta és megkérte, hozza el a tengeri szörnytől, Bambulától a gyémántfésűt.

- Nagyon szívesen megteszem neked, mert te mindig olyan jó voltál hozzám - mondta készségesen Béla.

A delfin olyan fortélyos volt, hogy bárkinek túl tudott járni az eszén. Nem volt számára gond, hogy valamilyen trükkel becsapja a tengeri szörnyet.

Teltek-múltak a napok. Plitty-Platty ott ült a tengerparton, és nézte a vizet, mikor bukkan fel barátja. Egyszer csak - hipp-hopp - Bölcs Béla megjelent, s mosolyogva tartotta szájában a gyémántfésűt.

- Tessék, itt van, amit kértél. Könnyű volt megszereznem, mert Bambula hatalmas állat ugyan, de olyan buta, hogy gondolkodni is alig tud - ezzel átadta a fésűt Plitty-Plattynak, és visszaúszott a tengerbe.

A béka visszaugrált Rongyos Jóskához, és a gyémánt-fésűt a kezébe tette.

- Szaladj, fuss! Bársonycsillag szíve nagyon szomorú. Mielőbb meg kell törnöd a varázslatot!

- Milyen varázslatot? - kérdezte meglepődve a szegény ember.

- Hát te nem tudod? A feleséged, Sári elment Hétrét Rozihoz tanácsért, hogy miképp tudná elpusztítani Bársonycsillagot. A banyától tanult egy bűvös verset, amittől ilyen csúnyák lettetek. No, de ne csüggedj, ha a lányod haját megfésülöd ezzel a fésűvel, mindenki visszaváltozik olyanná, amilyen régen volt.

Rongyos Jóskának tátva maradt a szája, úgy meglepődött.

- Csak kerüljön elé az asszony, mondok én neki olyan varázsverset, hogy megemlegeti, amíg él! Nem lesz kedve többé hétrétrozizni.

Fel is kerekedett nyomban és sietett a Magányosok erdeje felé. Majdnem elkopott a lába, mire odaért. Az erdő csendes és kihalt volt. Nem élt ott róka, őz, mókus, még madár sem. Remeték laktak szobanagyságú fadodvakban. Sokáig bolyongott, mire rátalált Bársonycsillag lakhelyére. Kopogtatott a fatörzsön, és halkán megszólalt:

- Bársonycsillag, kisbogaram, eljöttem hozzád! Én vagyok itt, édesapád!

Választ nem kapott. Gondolta, benéz azért a fa odvába. A lányt egy mohaágyon fekve találta. Könnyekkel az arcán a legmélyebb álmát aludta. Odalépett hozzá, és elővette a gyémántfésűt. Elkezdte fésülgetni a leány hosszú fekete haját. Bársonycsillag akkor ébredt fel, mikor apja teljesen megfésülte.

- Édesapám, hogy kerülsz ide? - nézett rá csodálkozva, de rögtön arca elé tette két kezét.

- Ne takard el a szép orcádat! Azért kerestelek meg, hogy megtörjem a varázslatot és mielőbb hazavigyelek.

Tükröt keresett és Bársonycsillag elé tartotta.

- Nézd meg magad! Megint olyan szép vagy, talán még szebb, mint régen.

A leány félve bár, de belenézett a tükörbe s látta, hogy apja igazat beszél. A szegény ember mindent elmesélt neki, mi történt otthon, hogyan kapta meg a gyémántfésűt és miképp talált rá Bársonycsillagra.

- Örülök, hogy nem láttalak téged olyan elváltoztatott arccal, mert szörnyethaltam volna ijedtemben - sóhajtott megkönnyebbülve a leány. - Most először menjünk el Plitty-Plattyhoz, és köszönjük meg neki, amit értünk tett.

Kézen fogva indultak a nádashoz. Amikor megérkeztek, a béka épp sütkérezett egy kövön.

- Egyetlen Plitty-Plattyom, sohasem tudom meghálálni neked, amit értem és a családomért tettél! - simogatta meg Bársonycsillag.

Ahogy az utolsó szót is kiejtette a száján, a béka meg-
rázkódott, és gyönyörűséges ifjúvá változott.

- Már meg is tetted! Én Bőkezű Ágost herceg vagyok.
Mostohaapám, Pénzéhes Artúr király békává varázsol-
tatott az udvari mágussal, mert gyűlölt engem. Nem
akartam engedni, hogy kizsákmányolja az ország népét.
A te szavaid bűvös szavak voltak, azok változtattak
vissza engem. Kérlek, gyere velem és légy a feleségem!

Bársonycsillag azonnal igent mondott, mert első pil-
lantásra beleszeretett a hercegbe. Hármában indultak
tovább Rongyos Jóska házához. Beléptek a konyhába,
és az asztalon Sári asszony búcsúlevelét találták. Azt
írta, annyira szégyelli gonosz cselekedetét, hogy soha
többé nem mer családjá szeme elé kerülni.

- Ezt jól is tette, mert nem kell nekem ilyen asszony -
dünnyögte Jóska.

Ebben a pillanatban hangos kiáltozás hallatszott be az
utcáról.

- Meghalt a király! Meghalt a király!

- Ne késlekedjünk tovább! - szólalt meg Ágost herceg.

A palotába érve rögtön elfoglalta az őt megillető trónt.
Az emberek adóját mindjárt a legkisebbre csökkentette,
s a kincstárban felhalmozott arany felét szétosztotta a
nép között. Rongyos Jóskát főkancellárrá nevezte ki.
Bársonycsillagot még aznap feleségül vette. A lagziba
az egész ország népét vendégül hívták, s még ma is mu-
latnak, ha meg nem haltak.

Az életre kelt játékmackó

Élt egyszer egy kisfiú, akit Marcinak hívtak. Szüleivel egy nagyvárosban lakott. Anyja és apja rengeteget dolgozott. Kevés idejük jutott arra, hogy fiukkal foglalkozzanak. Testvére nem volt, ezért Marci gyakran unatkozott. Szörnyen egyedül érezte magát. Arról ábrándozott, milyen jó lenne, ha a nagy macija, akit Bruminak hívott, életre kelne egyszer. Lenne egy barátja és játszótársa.

Hosszú-hosszú várakozás után egy éjszakán arra ébredt fel, hogy valaki sóhajtozott a szobájában.

- Ó, ó, de furcsán érzem magam! Jé, mozog kezem, lábam, és tudok beszélni - dörögte meglepetten valaki.

A hold ezüst fénye megvilágította a szobát. Marci kinyitotta a szemét, és mit látott? A szemben lévő széken Brumi ült. Vágya valóra vált! Kipattant az ágyból és odaszaladt kedvencéhez.

- Kedves maci, annyira örülök, hogy élő medve lett belőled! Bundád meleg, szíved dobog, és ugyanúgy lélegzel, mint én!

Átölelte, s magához szorította.

- Ne szoríts annyira, mert alig kapok levegőt! - nyöszörgött Brumi. - Különben szeretnék én is megsimogatni egy kicsit.

A kisfiú karjai engedtek a szorításból, s rövid csend után megszólalt:

- Brumikám, olyan jó, hogy élsz! El sem tudom mondani, mennyire örülök!

- Kérlek, ne szólíts Bruminak. Szinte minden medvét így hívnak. Inkább valamilyen férfias nevet találj ki nekem!

Marci pár percig gondolkodott.

- Mit szólsz a Salamonhoz?

- Ez nagyon jó lesz! Még játékkoromban hallottam azt a mondást: „Bölcs, mint Salamon király.” Én is szeretnék okos lenni.

- Tudod mit? Feküdjünk le még egy kicsit aludni! - javasolta Marci. - Bújj ide mellém az ágyba!

Bemásztak a takaró alá, amit testvériesen megosztottak egymással. Pillanatok alatt álomba merültek.

Reggel a kisleány édesanyja szokta ébreszteni. Most is, mint mindig, belépett és felkapcsolta a villanyt.

- Ébresztő! Hét óra! - szólította fiát. Már majdnem kilépett a szobából, amikor nagyot kiáltott:

- Uram Isten! Itt egy medve! - kisleányról meglepetkezve átrohant a másik szobába.

- Mi bajod? Képzelsz? - kérdezte Marci édesapja csodálkozva.

- Dehogy! Menj csak át a gyerekszobába! - suttogta remegő hangon.

- Jó, megnézem - indult Marci szobája felé az apa.

Amint belépett, látta, hogy ennek fele sem tréfa. Ott ült a fia az ágy szélén, egy medve társaságában.

- Ez meg, hogy kerül ide? Mikor hoztad fel a lakásba?

- Apa! Nem én hoztam, hanem az éjszaka csoda történt. A nagy macim igazi medvévé változott. Hát nem ismered meg?

Az apa alaposabban szemügyre vette a medvét, aztán a fejéhez kapott. Hirtelen azt hitte káprázat az egész. Lehuppant a székre, s gondterhelten sóhajtott fel.

- Hát ilyen nincs! Mi a csodát csináljak most? Nem maradhat itt egy ekkora állat a lakásban! - így töprengett, majd lassan felemelte a fejét, és tekintete könnyes szemű kisfiára esett, aki egyre jobban magához húzta Salamont.

- Ne szoríts már megint annyira!

- Féltelek! Nem akarom, hogy elvegyenek tőlem! Hallod, mit mond Apa? Erre nem is gondoltam, amikor arról ábrándoztam, hogy változz igazivá - hangja kétségbeesett volt.

- Rá se hederíts! Majd rendeződnek a dolgok - nyugtatta Salamon.

Apja, látva a rémült kisfiút, elérzékenyült.

- Jól van, majd gondolkodom rajta, hátha lesz valami megoldás. Most viszont készülnöd kell az iskolába! Siess, mert el fogsz késni!

Marci kelletlenül elengedte a mackóját, és egy kissé megnyugodva apjához fordult.

- Papa, ugye Salamon itt maradhat?

- Ami tőlem telik, megpróbálom megtenni, de most már irány a fürdőszoba!

Jobb lesz szót fogadni és iparkodni, hátha ez is segít a cél elérésében, gondolta a kisfiú. Kiszaladt mosakodni.

Apja átment feleségéhez, akinek arca még mindig felfehér volt. A szobából ezután hangos vitatkozás hallatszott. Pár perc múlva hirtelen csend lett, és gyors készülődés következett.

- Sajnos most egyedül kell maradnod. Vigyázz, ne hogy valami galibát csinálj! Sietek hozzád haza a sulit után - szólt be Marci Salamonnak a gyerekszoba ajtaján.

A kulcs kattant a zárban, a mackó egyedül maradt a lakásban.

- Hát most mihez kezdjek? Unalmas egy helyben ücsörögni.

Szemügyre vette a körülötte lévő játékokat.

- Olyan jó lenne, ha ti is életre keltetek volna! Tudom, milyen rossz porosodni a polcon, és csak addig mozogni, amíg játszanak veletek. Sajnálom, de nem tudok rajtatok segíteni.

Megunva a kisházát, a lakás többi részét vette szemügyre. Sok ismeretlen tárgyat látott, amihez még csak nyúlni sem mert. Egyszer aztán nagyot kordult a gyomra.

- Éhes vagyok - állapította meg. - Szétnézek, vajon van-e valami ennivaló?

Hamarosan rátalált a kamrára, ahol szépen sorakoztak a befőttes üvegek, a lekvárok, s ami leginkább lekötötte a figyelmét, a méz. Meg is evett mindjárt három üveggel. Épp ki akart menni kellemes elégedettséggel a gyomrában, amikor megbotlott, s felborította az összes polcot. Minden üveg lezuhant, és apró darabokra tört.

- Jaj, most mi lesz? Mit fogok én ezért kapni? - motyogta megszeppenve. - Marcit is csúnyán meg fogják

szidni miattam, pedig ő nem tehet semmiről. Annyira szégyellem magam, hogy legjobb lesz, ha világgá megyek.

Kimászott az egyik ablakon, és a szomszéd ház tetejére lépett. Volt ott egy kis ajtó, amit szerencséjére nem zártak be. Kinyitotta. Hosszú lépcsősoron kellett lemennie, majd egy forgalmas utcán találta magát.

Az emberek rögtön körbeállták, a gyerekek ujjongva fogadták.

- Szia, maci!

- Milyen selymes a bundád! - simogatták meg néhányan.

A felnőttek közül egy erélyes férfihang felkiáltott.

- Hol van egy rendőr? Mégsem maradhat itt egy ilyen veszélyes állat!

Szegény Salamonnak ekkor jutott el a tudatáig, milyen ostobaságot csinált.

Pár perc múlva odaérkezett egy szirénázó rendőrautó. Mögötte az állatkerti szállítóautó fékje csikordult. Rendőri kísérettel két izmos overallos férfi lépett a rémült maci mellé. Kezükbén nagy hálót tartottak. Egy pillanat múlva Salamont már vonszolták a teherautó felé.

Hosszú volt az út az állatkertig. Szegény mackó végtagjai elzsibbadtak a mozdulatlanság miatt. Egyszer csak kinyílt az autó hátsó ajtaja.

- Na, gyere, te kósza jószág! - noszogatta rekedtes hangján az egyik munkás.

Salamont szűk ketrecbe lökték, és a lakat szívtempó kattanással bezárult.

A tanítás véget ért. Marci sietett haza, hogy minél előbb találkozhasson kis barátjával. Majdnem belépett a házukba, amikor észrevette, hogy a járdán gyerekek beszélgetnek.

- Szegény maci, de sajnáltam, amikor becibálták az autóba - mondta egy copfos kislány.

- Most biztosan szomorú lehet - állapította meg bánatosan a szomszéd Petike.

- Ugye ti is meglátogatjátok majd az állatkertben? Én, amikor csak tehetem, elmegyek hozzá - szólalt meg határozottan valaki közülük.

Remélem, nem Salamonnal történt ez a szörnyűség - gondolta rögtön Marci. Rossz érzés fogta el. Sietve szaladt fel a lépcsőn. Reszkető kézzel nyitotta ki a lakásajtót.

- Macikám, megjöttem! - kiáltotta, és táskáját a fogas alá dobta, de válasz nem jött.

Szíve egyre gyorsabban dobogott. Körbejárta a lakást, még a szekrényekbe is bekukkantott, de senkit sem talált. Legutoljára a kamrába nézett be. Szörnyű látvány fogadta. Minden összedöntve, széttörve.

- Jaj, mit tettél, Salamon? Hát ezért mentél el itthonról és vittek el az állatkertbe? - sóhajtozott, és elkezdett keservesen sírni. - Most legjobb lesz, ha szedem a sátorfámat.

Bezárta a lakásajtót. Útja az állatkert felé vezetett, biztos volt benne, hogy ott megtalálja Salamont. Gon-

dolta, kiszabadítja, és akkor ketten elindulnak világgá. Szerencsére volt egy kis pénz a zsebében, amiből a belépőjegyet meg tudta venni.

- Igyekezz a nézelődéssel, kisfiú, mert fél óra múlva bezár az állatkert! - figyelmeztette a pénztáros néni.

Mindjárt a medvékhez szaladt. A leghátsó, legszűkebb ketrecben meglátta a maciját, aki lekuporodva ült a sarokban.

- Hála Istennek, hogy megtaláltalak! - sóhajtott fel Marci.

Salamon felemelte mancsára hajtott fejét. Örömeben felugrott, és a rácshoz lépett.

- Olyan jó, hogy megtaláltál! Rettenetesen el voltam keseredve, mert szörnyű a rácsok mögött kuksolni! Az emberek szabadon sétálgattak, és bámultak rám, én pedig, mint a rabok, be voltam zárva. Félttem, hogy nem látalak többé.

- Mondd, hogy kerültél ide?

- Az úgy kezdődött, hogy... - és Salamon szépen sorjában elmesélte, mi történt vele.

- Azt biztosan tudom, ma éjszaka ki foglak szabadítani. Aztán majd ketten elmegyünk világgá, mert hazamenni én sem merek.

Marci elbújt egy közelben lévő nagy bokor sűrű lombjai közé. Megvárta, míg az állatkertet bezárták. Hamarosan beesteledett. A holdvilágos éjszaka segítette abban, hogy könnyen visszaosonhatott a bejáratí pénztárak közelébe. Ott volt tőlük nem messze a portásfülke. Bekukucskált az ablakon és látta, hogy az éjszakai

portás már visszaért megszokott körútjáról. Leült egy nagy karosszékbe, sapkáját a szemébe húzta és elaludt. Könnyű volt arról meggyőződnie, hogy valóban alszik-e, mert a hangos horkolás még hozzá is kihallatszott. Marci óvatosan lépett a kis helyiségbe. A falon szegekre akasztva lakatkulcsok lógtak. Mindegyik felett egy kis cédula volt: oroszlánok, tigrisek, majmok. Így könnyen megtalálta a medvékét. Csendesen leemelte a kulcskarikát és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

- Annyira aggódtam! - suttogta Salamon, és elkezdett fel-alá szaladgálni a ketrecben.

- Pszt! Maradj már csendben! Még észrevesz valaki! - figyelmeztette halkán a kisfiú a mackót. - Mindjárt szabad vagy.

Első próbálkozásra a jó kulcs akadt Marci kezébe. A zár engedelmesen kinyílt. Ismét egymás nyakába borultak, majd elindultak az állatkert kerítése felé. Rövid keresgélés után találtak egy olyan részt, ahol könnyen át lehetett mászni.

Az utca csendes volt. Könnyűszerrel indulhattak a város széle felé.

- Sietnünk kell, mert ha hajnalig nem érünk ki az országútra, onnét pedig az erdőbe, az emberek észrevesznek bennünket, és megint baj lesz - hadarta Marci.

Olyan gyorsan mentek, ahogy a lábuk bírta. Épp csak pár lépés volt hátra, hogy céljukat elérjék, s akkor megállt mellettük egy autó. Olyan halkán jött, hogy egyikük sem vette észre. Földbe gyökerezett a lábuk rémületükben.

- Ejnye-bejnye! Mekkora butaságot csináltatok mind a ketten! - lépett eléjük Marci apja. - Egész délelőtt azért rohangáltam, hogy beszerezsem az engedélyt. Itt is van, - egy papírdarabot mutatott fel - Salamon nálunk maradhat. Ha valami bajt csináltok, nem kell azonnal világgá menni! Gyertek, üljetek be az autóba! Siessünk, mert anya otthon kétségbeesve zokog. Nagyon hiányoztok neki.

Mindhárman beszálltak a kocsiba. Rövidesen hazaérkeztek. Ahogy meglátta őket az anya, hozzájuk szaladt. Marcit felkapta, össze-vissza puszilgatta, épphogy táncra nem perdült vele.

- Drága kisfiam, végre hazakerültél! Jó, hogy nem esett bajod. Olyan nagyon szeretlek!

Aztán Salamonhoz lépett.

- Kedves mackó, örülök, hogy itt vagy velünk! Majd megtanítunk mindenre - és megsimogatta a bundáját. - Nem lesz többé ilyen szörnyű galiba.

Így fogadták be a családjukba Marci és szülei Salamont, az életre kelt játékmackót.

Az elveszett fenyőfák

Egy szép tavaszi napon ezüstitoboz pottyant Gyanta erdő mélyébe, amiből megszületett Tüsi, a kis fenyőfa. Rendkívül gyorsan nőtt növekedett, okosságával, kedvességével hamar kitűnt társai közül.

Eljött a tél és Tüsi kétségbeesetten, tehetetlenül nézte, hogy körülötte az idősebb fákat kivágják.

- Miért teszik ezt az emberek? - kérdezte apját és anyját.

- Kicsi vagy még, úgysem értheted! - felelték a szülei.

Pár nap múlva nagyanyjának és nagyapjának a törzsét is elvágta a motoros fűrész.

- Mama, papa! Ó, ne! - kiáltotta, de nem tudott rajtuk segíteni. Nagyon szomorú lett, és keservesen sírni kezdett. - Nem értem, miért, nem értem, miért?! - egyre csak ezt hajtogatta.

Anyja, Zöldág megsajnálta, s úgy gondolta, elmondja neki az igazat.

- Kisfiam, ez a fenyők sorsa. Karácsony előtt az emberek rengeteg társunkat kivágják. Hazaviszik és feldíszítik karácsonyfának. Mikor vége az ünnepeknek, kidobják őket az utcára, aztán a szeméttelen száradnak el.

- Anya! Ez borzalmas! Miért nem teszünk ellene valamit? - kérdezte szívgva.

- Gondolkodtunk már rajta, de nem találtunk megoldást.

- Majd én megmondom, mit tegyünk! - Tüsi arca kezdett felvidulni.

- Ó! Hát, hogy tudnád te megmondani? Kicsi vagy és még nagyon sok mindent nem érthetsz.

- Mindig csak azt mondogatjátok, hogy kicsi vagyok, sok mindent nem értek! Kérlek, hallgassatok meg! Van egy jó ötletem. Mi lenne, ha ma éjszaka megszöknénk az erdőből?

- Szó sem lehet róla! Ez az otthonunk. Itt születtünk, és itt is kell meghalnunk, ez a fenyők sorsa - felelte Zöldág.

- De anya! Még mindig jobb máshol élni, mint itthon meghalni! Kérlek, gondolkodj el ezen!

Zöldág kis idő múlva elmondta fia javaslatát a többieknek, s megegyeztek, hogy aznap éjjel útra kelnek. Szerencsére a favágók szabadnaposak voltak, így mindenki nyugodtan készülődhetett a nagy útra. Szívdobogva várták az estét.

- Legyen Tüsi a vezetőnk! Igaz, ő a legkisebb, de ő a legokosabb közöttünk - susogták többen.

Az éjszaka leple alatt útra keltek. Reggel a favágók csupasz pusztaságot találtak. Alig hittek a szemüknek.

- Te Pista! Mi történt itt? - lepődött meg az egyik.

- Én bizony azt nem tudom, komám. Menjünk vissza a faluba, és mondjuk el a többieknek!

Visszaérve, alig hittek nekik az emberek. Hiába kerestek másik fenyőerdőt, nem találtak egyet sem kerek e világon.

- Hát idén fenyő nélkül telik a karácsony - mondta szomorúan Jutka néni a gyerekeinek, Petinek és Ritának.

- Édesanyám, engedj el minket, hogy megkereshessük a fenyőfákat - kérte Peti.

Anyjuk főzött nekik gombócokat, amelyeket a hátizsákba tettek, és ellátta őket hasznos tanácsokkal, hogy baj nélkül hazaérhessenek.

A gyerekek útra keltek. Jó melegen öltöztek, de a hidegtől arcuk hamar kipirult. A magas, térdig érő hóban nehezen tudtak lépkedni, lábuk meg-megcsúszott. Kiérve a faluból, találkoztak Gyulával, a hóemberrel. Megkérdezték tőle, tud-e valamit a fenyőfákról.

- Éjjel láttam őket. A dombok felé ballagtak.

- Hogy mondd? Itt gyalogoltak a fák? - kérdezte csodálkozva Rita.

- Igen, jól hallottad.

- Meg tudnád mondani, miért szöktek el az erdőből?

- Annyit árultak el, hogy nem akarnak minden évben meghalni az emberek karácsonya miatt - idézte fel a hallottakat Gyula.

- Talán azt is tudod, hová mentek? - érdeklődött Peti.

- Nem, nem kérdeztem tőlük. Többet már nem beszélhetek veletek, mert ha sokat mozog a szám, elolvadok. Isten veletek, sok szerencsét!

A gyerekek is elkészöntek tőle, s megindultak a dombok irányába. Sűrű pelyhekben hullani kezdett a hó. Magas dombtetőre értek, és Petinek egy hóbuckán megcsúszott a lába. Egyensúlyát veszítve legurult a domb-

oldalon. Rita, amennyire tudott, sietett testvére után, hogy felsegítse.

- Meg sem tudok mozdulni. Rettenetesen fáj a lábam!
- nyöszörgött Peti fogait összeszorítva.

A távolban farkasok üvöltése hallatszott. Hangjuk egyre közeledett, s a gyerekek összebújtak félelmükben.

- Mi lesz most? A farkasok fel fognak falni bennünket! - kesergett a kislány.

Nagyon félt, de tudta, bátornak kell lennie, hogy megvédje sérült testvérét és magát is. A falka hamar hozzájuk érkezett. Rita tette készen elébük állott.

- Nem engedem, hogy Petit felfaljátok! Azonnal menjetek innét! - parancsolt a farkasokra.

Lehajolt, s egy vastag faágat vett a kezébe.

- Nyugodtan leteheted - szólalt meg Ezüstszőrű Levente, a farkasok vezére -, segíteni jöttünk. Hoztunk egy szánkót, amivel elviszünk benneteket Töhötömhöz, a medve doktorhoz. Petinek meg kell gyógyulnia, csak úgy tudjátok megtalálni a fenyőket.

Rita megértette és örült, hogy nincsenek veszélyben, s a faágat messzire hajította.

- Nektek miért fontos, hogy továbbmenjünk? - kérdezte Peti.

- A fenyőerdőben laktunk, s most nincs otthonunk. Félünk a vadászoktól, mert így könnyen lelőhetnek bennünket - magyarázták.

Petit feltették a szánkóra, Rita pedig odaült mellé. A farkasok nyakukba akasztották a szán vontatókötelét, és megiramodtak a mackó barlangja felé. Töhötöm kedve-

sen fogadta őket. Gyógyfüvekből készített kenőccsel bekente Peti lábát, majd borogatást tett rá.

- Holnapra kutya bajod sem lesz, nyugodtan indulhattok tovább - nyugtatta meg őket a mackó.

- Az jó lesz, de sajnos nem tudjuk, merre keressük a szökevényeket - nézett rá tanácstalanul a kisfiú.

- A hóember annyit mondott, hogy a dombok felé tartottak, de ott nem találtunk egyet sem - tette hozzá Rita.

- Azt tanácsolom, menjetek el a Télapóhoz, ő biztosan tud segíteni.

Rita cuppanós puszit adott a mackónak.

- Jól van, de most pihennetek kell! - figyelmeztette a testvéreket Töhötöm.

Reggel üdén és frissen ébredtek. Peti lába teljesen meggyógyult. Megköszöntek mindent a mackónak, és elindultak Télapó palotája felé. Olyan lelkesen bandukoltak a hóban, hogy fel sem tűnt nekik, milyen hosszú utat tettek meg. Álomország határát átlépve, az első hegyen megtalálták a hóból épült, ezertornyú palotát. A kapu nyitva állt, s a gyerekek beléptek rajta.

- Milyen érdekes, itt bent kellemes meleg van, és színpompás minden! - ámuldoztak.

Rengeteg szobába benéztek s egyszer csak rátaláltak a Télapóra. Elmondták neki, mi járatban vannak.

- Sajnos nem tudok segíteni - sóhajtott a Télapó -, én már december elején szétsztottam az ajándékaimat, s annyira elfáradtam, hogy azóta ki sem mozdultam a palotámból. A világ dolgairól ezért nem hallottam semmit.

Peti és Rita utolsó reménye is szertefoszlott. Elbúcsúztak a Téliapótól, és úgy döntöttek, elindulnak hazafelé. Kiléptek a palota kapuján.

- Olyan régen ettünk, kapjunk be néhány gurulj gombócot! - javasolta Peti.

Kivették a hátizsákból a finom útravalót, és elkezdtek falatozni. Egy gombóc azonban kiugrott Rita kezéből, s elkezdett előttük gurulni.

- Szaladjunk utána, különben egyikünk éhesebb marad! - kiáltotta a kislány.

A gombóc csak gurult-gurult, hegyeken-völgyeken keresztül, majd egy kanyargós úton felfelé, a felhők fölé. A gyerekek pedig rohantak utána.

- Megvagy! - kapta fel Rita, s akkor vették észre, hogy előttük állnak a fenyőfák.

- Mégis megtaláltunk titeket! - örvendezett Peti.

- A gurulj gombóc biztosan tudta, hogy itt vannak, mert ő csalogatott minket ide - ujjongott Rita.

Tüsi rögtön megszólalt és elmesélte a gyerekeknek, hogy miért hagyták el otthonukat. Peti és Rita megígérte a fenyőfáknak, hogy többé nem vágják ki őket az emberek karácsonykor, hanem az erdőben díszítik fel. Kérték, menjenek velük haza.

- Remek ajánlat. Ez nekünk is megfelel - susogták a fenyők elégedetten, és követték a gyerekeket hazáig.

Azóta csak boldog fenyőfákat látni az egész világon. Díszes pompával köszöntik a karácsonyt az erdőben.

Az engedetlen királylány

Bársonyország királya és királynéja nagyon szeretett volna gyermeket. Sok-sok évig vártak, míg végre leányuk született, akit Zsuzsikának neveztek el.

Babusgatták, kényeztették, rózsajóban fürösztötték egyszem gyermeküket. A fele kastélyt az ő kényekedvére rendezték be. Az egyik szoba tele volt babákkal, a másik építőkockákkal, a harmadik plüss állatkákkal. Annyi játék volt ott, amennyit elképzelni is nehéz. Mindennap másik ruhát és cipőt kapott.

Mégis, egyre gyakrabban ült a kis királylány aranykeretes tükre előtt, és fésülgette szőke göndör haját. Kék szeme sokszor bánatosan nézett vissza rá.

- Nem tudom, miért vagyok szomorú. Szüleim szeretnek és mindenem megvan - mondta, ahogy kötötte masniját a hajába.

Szokása szerint kiment a palota kertjébe, és leült kedvenc padjára. Körülötte százféle virág nyílt.

- Mi a baj, kedves királykisasszony? - hajoltak feléje a liliumok. - Ma is olyan kedvetlennek látszol.

- Nem tudom. Pontosan ezen gondolkodom - felelt halkán.

Hirtelen megrezzent a közeli bokor és Tuszi nyuszi, Nyúlék legkisebb gyermeke toppant a királylány elé.

- Én gondolom, miért vagy szomorú. Unod, hogy mindened megvan, és azt is, hogy könnyen hozzájutsz bármihez. Szeretnél szétnézni a világban, s tudni aka-

rod, milyen lehet megküzdeni valamiért. Tudod, nekem is ez a gondom.

Zsuzsika meglepődve hallgatta Tuszi nyuszt, és arca kissé felvidult.

- Teljesen igazad van. Örülök, hogy segítettél megfejteni, mi a szívem vágya. Megyek apámhoz és megkérem, engedjen el világot látni.

- Szívesen veled tartok. Kérlek, vigyél magaddal! - kérte a nyuszi.

- Ne menjetek! Gyötrelem, szomorúság érhet benneteket. Higgyétek el, legjobb a biztonságos otthon! - figyelmeztették őket a liliumok.

Zsuzsika ennek ellenére a trónterembe sietett.

- Édesapám, engedjen el engem, világot látni! Szeretném megtudni, hogyan kell megküzdeni valamiért.

- Csak ezt az egyet ne kérd tőlem! Bajod eshet. Vannak rossz emberek, akik becsapják a másikat, és még sok minden lehet, ami veszélyes. Féltünk és szeretünk téged, ezért anyáddal együtt belebetegednénk a bánatba, ha el kéne válnunk tőled.

A királykisasszony azonban hajthatatlan volt. Nem törődött szüleivel, nem hallgatott a liliumok figyelmeztető szavára. Libapásztorlánynak öltözött, és az éjszaka leple alatt kiszökött a palotából Tuszi nyuszival a karján. Úgy érezte, rajta kívül nincs is más igaz megértő barátja.

Mentek mendegéltek, egyszer csak egy sűrű erdőbe értek. Gondolták, megpihennek kicsit, s leültek a puha

avarra és elkezdtek falatozni. Alig fogyott az ételből, amikor három vándor toppant eléjük.

- Adjatok nekünk egy kis ennivalót, már azt sem tudjuk, milyen az étel íze, olyan régen ettünk! - kérte az egyik vándor.

A királykisasszony és Tuszi nyuszi jó szívvel megosztotta velük a maradék elemózsiát.

- Köszönjük a jóságokat, és ha szükségetek lesz rá, majd mi is segítünk nektek - mondták hálásan a vándorok.

- Én Fussoda Lajcsi vagyok, nincs senki, aki gyorsabban szaladna nálam. Itt ez az aranysíp, bárhol vagytok, egyet fújjatok bele, s én rögtön ott termek mellettetek - szólalt meg az első.

- Engem Túnjel Bercinek hívnak. Láthatatlanná tudok válni, így könnyűszerrel bejuthatok bárhová. Mikor engem hívtok, kettőt fújjatok a sípba - mondta a második.

- Nézd meg Nándi a becsületes nevem - tette hozzá a harmadik. - Bármit rejtettek el a Földön, az én szemeim meglátják. Három sípszóval tudtok hívni - majd átnyújtotta az aranysípot Zsuzsikának.

Elbúcsúztak egymástól, és indultak tovább. Az erdőből kiérve, egy fogadóhoz értek. Pocak Pál a fogadós mézes-mázos mosollyal tessékelte be őket.

- Milyen jó, hogy jöttök! Kerüljetek beljebb a Hamm-bekaplak fogadóba!

Étellel, itallal, szállással kínálta őket. Örömmel elfogadták, mert az elemózsiájuk elfogyott, és ágyban is

régen aludtak már. Este lefekvés előtt Tuszi nyuszi elkezdett áradozni.

- Milyen kedves ember ez a Pocak Pál!

- Igen, igazad van. Nem tudom, miért féltettek annyira a szüleim és a liliomok, hiszen mindenki, akivel találkozunk, jószívű volt hozzánk - felelt a királylány.

Ágyba bújtak, s elaludtak. Reggel, amikor a kakas először szólalt meg, Zsuzsika felébredt és észrevette, hogy kis barátja nincs sehol. Azonnal felöltözött, és leszaladt a fogadóshoz.

- Nem találom a barátomat. Nem láttad valamerre? - kérdezte ijedten.

- Ó, szívesen megmondanám, de sajnos nem tudom, hol van - ingatta fejét a fogadós.

A királykisasszony mindent megköszönt Pocak Pálnak, s elindult megkeresni Tuszi nyuszt. Hegyeken-völgyeken, erdőkön-mezőkön keresztül gyalogolt, s akivel találkozott, mindenkitől megkérdezte, hogy látott-e egy magányos nyuszt. Sajnos, senki sem tudott segíteni. Hét nap múlva már csak annyi ereje maradt, hogy leüljön egy útszéli kőre. Keserves sírásra fakadt. A környéken élő összes állat összesereglett a vigasztalására. Könnyei patakká duzzadtak és abból egy aranyhalacska szólította meg.

- Ne sírj, királylány! Zokogás helyett inkább használd a fejedet! Megfeledkeztél az aransípról? Fújj bele, a barátaid segítségedre lesznek - és választ sem várva úszott tovább.

Zsuzsika előtt felcsillant a remény. Előkereste az aranysípot és belefűjt egyet, majd kettőt, végül hármat. A következő pillanatban ott termett előtte a három vándor.

- Miben lehetünk a szolgálatodra, kedves királykisasszony?

- Elveszett a nyuszikám. Talán ti meg tudnátok mondani, hol találom.

- Megkeresni is segítünk neked, csak egy kicsit légy türelmes! - kérte Fussoda Lajcsi.

Nézdme! Nándi leült a fűre, s nagy fekete szemei, mintha a végtelen világmindenséget fürkészték volna, egy távoli pontra meredtek.

- Látom már - szólt egy kis idő múlva. - A fogadótól nem messze, egy barlangba zárta be kilenc lakattal Pocak Pál. Szegény Tuszi nyuszi, már nagyon fel van hizlalda, akkora, mint egy tehén. Mikor elefánt nagyságúvá nő, akkor akarja levágni a fogadós, aztán megeteti a vendégeivel.

- Egy percig se késlekedjünk! - kiáltotta Fussoda Lajcsi. Szerencsére terhet cipelve is gyorsan tudott futni. Zsuzsika felült a nyakába, Tűnjel Bercit és Nézdme! Nándit pedig felvette a két karjára. Hamar Tuszi nyuszi barlangjához érkeztek mindannyian.

- Elmegyek megszerezni a kulcsokat - jelentette ki Tűnjel Berci, s máris láthatatlanná vált. Így könnyűszerrel be tudott jutni a fogadóba. A kulcsokat hamar megtalálta, mert ott voltak Pocak Pál hálószerójában az éjjeliszekrényen.

Visszaérve barátaihoz, újra láthatóvá vált és mind a kilenc lakatot kinyitotta. A barlang ajtaja kitárult. A csodálkozástól szóhoz sem tudtak jutni. Szegény Tuszi nyuszi olyan hatalmas volt, mint egy bölény, s nehezen bár, de kituszkolták a barlang bejáratán. A királykisasszony nagyon örült, hogy megtalálta barátját, és azon gondolkodott, hogyan tudná visszaváltoztatni eredeti nagyságúra.

- Ebben már nem tudunk segíteni - sajnálkoztak a vándorok. - Most el kell mennünk, mert máshol is várnak minket.

- Köszönök mindent - búcsúzott el tőlük Zsuzsika.

- Én is - szólalt meg dörgő hangon Tuszi nyuszi.

- Édes nyuszikám, még a hangod is ennyire megváltozott?! - döbrent meg a királylány.

Úgy gondolták, legjobb lesz, ha gyorsan hazamennek, nehogy még nagyobb bajba keveredjenek. Rájöttek már, hogy a fogadós hazug, gonosz ember, s akit lehet, becsap. Sietős léptekkel igyekeztek Bársonyország határa felé, amikor szembejött velük egy öreg nénike, aki megbotlott egy faágban. Zsuzsika gondolkodás nélkül oda-szaladt hozzá, hogy felsegítse. Ebben a pillanatban az anyóka gyönyörű tündérré változott, halványzöld ruhája csodálatosan csillogott, és egy varázspálcát tartott a kezében.

- A jószágod, úgy látom, örökké veled van, mert a fogadós becsapott ugyan, de az öreg nénikén mégis jószívvel segítettél - mondta csengő hangján Smaragd

tündér -, ezért a nyusziat most valódi nagyságúra változtatom.

Varázspálcáját Tuszi nyuszihoz érintette. Ő egy kicsit megrázkódott, s mindjárt olyan kicsi lett, mint régen.

- Hálások vagyunk neked, tündér - makogta vékony hangján a nyuszika, a királylány pedig ölbe kapta Tuszit.

Most már meg sem álltak hazáig. Bársonyország királya és királynéja hét évet öregedett, míg leányuk távol volt. A boldogságtól felragyogott az arcuk, s vissza is fiatalodtak, mikor meglátták egyszem gyermeküket.

- Drága édesapám! Már tudom, hogy mennyire igazad volt. Nem lett volna szabad engedetlennek lennem - borult apja vállára Zsuzsika.

A nyuszi kiugrott a királylány kezéből, s szaladt haza a szüleihez.

A királykisasszony és Tuszi nyuszi azóta a liliomoknál találkozik mindennap.

Miska manó

A Boldog réten, ahol nagy szeretetben és békességben élt mindenki, lakott Miska manó egy takaros kis házikóban.

Szabad idejében gyakran sétálgatott. Egyik alkalommal valamilyen csillogó tárgyat vett észre, ami mintha az égből pottyant volna, ott hevert a lába előtt. Sosem látott még ilyet, ezért óvatosan hozzáért, majd felvette. Arra gondolt, elviszi Sanyihoz, a tücsökhöz. Ő olyan bölcs, talán meg tudja mondani, mi az, amit talált.

- A lehető leggyorsabban menj a sashoz, és kérd meg, vigye el a rétünkről! - mondta a tücsök ijedten. - Ez a Zörgőcsontú boszorkány talizmánja, és akinél hosszabb ideig van, afölött ő fog uralkodni.

- Köszönöm a segítségedet. Nem gondoltam, hogy ilyen veszélyes dolgot találtam - nézett rá meglepődve Miska manó.

Elindult a rét legöregebb fája felé, ahol a sas lakott, de nem találta otthon.

- Ó jaj, most mitévő legyek? - töprengett. - A rétünkön el nem dobhatom, mert valamelyik barátomnak baja eshet.

Végül arra az elhatározásra jutott, hogy ő maga viszi ki a határon túlra. Sietős léptekkel ment, hogy minél előbb célhoz érjen. A fele utat tehette meg, amikor elkezdett zúgni a füle. A következő pillanatban felkapta a

forgószeél, s repítette messze-messze, a Zörgőcsontú boszorkány vára felé.

- Már évezredek óta vártam rád. Most végre megvagy! Többé nem szabadulsz tőlem! - rikácsolta a banya. - Hasznos kis segítőm leszel. Most bezárlak a torony-szobámba, és ahogy múlnak a napok, egyre gonoszabbá teszlek.

Megragadta Miska manó karját, s gyorsan bezárta. Szegény manó rettenetesen félt. A talizmánt kidobta a tenyérsnyi ablakon, ami apró darabokra tört szét. Leg-alább attól sikerült megszabadulnia.

- Idáig csak szeretetben és boldogságban éltem, a gonoszságról nem is hallottam. Az nagyon rossz ézés lehet. Nem akarok, nem akarok gonosszá válni! Azt hiszem, rajtam már csak a Jó tündér segíthet - siránkozott szomorúan.

- Tévedsz! Nem így van - szólalt meg valaki bársonyos, alig hallható hangon.

- Biztosan csak képzelődöm - állapította meg Miska anélkül, hogy körülnézett volna.

- Nem, nem! Itt vagyok melletted, nézz csak jobbra!

Amint arra fordult, észrevette, hogy tényleg nincs egyedül: egy egérke állt mellette.

- IV. Gáspár vagyok, az egerek királya. Azért jöttem, hogy megmentselek téged. Egy ilyen kedves és jó manónak nem szabad gonosszá válnia. Gyere, kövess engem!

Szerencsére Miska manó épp akkora volt, hogy könnyen be tudott bújni az egérlyukba. Csendesen ment IV. Gáspár király után. Nemsokára a trónterembe értek.

Állt ott egy díszes szekrényke, amiből kicsi ládikát vett elő az egerek királya. Abból piros üvegecskét emelt ki.

- Itt ez a varázsital. Idd meg most rögtön az egészet, az utolsó cseppig! A Zörgőcsontú boszorkány hatalma rögtön megszűnik feletted.

A manó lenyelte az utolsó korty varázsitalt, s ahogy letette az üveget, elfintorodott az arca.

- Hű, nagyon keserű volt! Kérlek, adj valamilyen gyümölcsöt, hogy jobb legyen a szám íze!

Az egér narancsot tett Miska elé az asztalra.

- Köszönöm szépen, ez nagyon jólesett.

- Most már indulnunk kell, mert sürget az idő! Minél előbb a Boldog rétre kell érned.

A trónteremben titkos ajtót nyitott ki az egérkirály. Kanyargós járatokon igyekeztek tovább, végül kiértek egy hegycsúcsra.

- Most várunk kell kicsit. Hamarosan jön a Keleti szél. Ő az egyik barátom. Megkértem, repítsen téged haza.

Pár pillanat múlva meg is érkezett a szél.

- Rögtön indulunk - mondta lágyan -, de előbb elmesélem, hogy a boszorkány már soha többé senkinek sem árthat. Abban a pillanatban köddé vált, amikor a talizmánját kidobta az ablakon.

Miska manót felkapta és hamarosan a Boldog réten tette le.

- Köszönöm, hogy haza hoztál. Mikor erre jársz, mindig szívesen látlak - búcsúzott el Miska a Keleti széltől.

A kis manó ma is boldogan él, ha meg nem halt.

Kuporgó, a kiskutya

Porcogó tanyán nagy izgalommal várta első kiskutyáik megszületését Tódor és Berta, a két pulikutya. Egy téli reggelen világra jött hat kölykük, négy fiú és két lány. Boldogan nyaldosták őket, de örömükbe bánat is vegyült.

- Olyan édesek, kedvesek ezek a kicsik, de látod, a legkisebb fiúnak valami baj van a lábaival - aggódott Tódor.

- Tényleg, csak ott kuporog. Fel sem tud állni, mint a többiek! - Berta hangján érezhető volt, hogy ő is bánatos. - Tudod mit? Legyen a neve Kuporgó!

Tódor beleegyezett, mert ennél találóbb nevet ő sem tudott volna mondani. Titokban mindketten abban reménykedtek, hogy idővel mégis csak lábra tud állni a kicsi. Sajnos nem így történt. Berta bánata haraggá, Tódor aggodalma sajnálattá változott. Nem volt más választásuk, elvitték Kuporgót a Velőscsonti kórházba.

- Ennek a kölyöknek meg kell operálni a lábait, utána pedig gipszet kell tenni rájuk - tájékoztatta a szülőket Vince Vizsla doktor.

Kuporgó ott maradt a kórházban. Szomorúan nézett távozó anyja és apja után. Kicsi ketrecbe tették, ahol rettenetesen unatkozott az első pillanattól fogva.

Másnap egy buldog a mancsai közé fogta, és elvitte a műtőbe. Arra ébredt, hogy lábai nagyon fájnak, s mindegyiken fehér merevítő van. Újra a kicsi ketrecben

találta magát kiszolgáltatottan, magányosan. Várta a szüleit, mikor jönnek érte és viszik haza, de csak a morgorva bokszerápolók vittek neki ételt, italt. Az idő mint ha megállt volna, minden óra szinte örökkévalóságnak tűnt. Sokat kellett várnia arra, hogy először kivegyék ketrecéből. A kórház folyosóján sétálgatott fel és alá. Gipszes lábai súlyosak voltak, s minden lépésnél hangosan koppantak a kövezeten. Egyszer csak észrevette, hogy a kijárat ajtót valaki nyitva felejtette. Körülnézett és látta, hogy rajta kívül nincs a folyosón senki. Kihasználta a lehetőséget, kiszökött az udvarra. Hűvös kora tavaszi nap volt. Elbicegett a kerítésig. Keresett rajta egy rést, s azt remélte, talán meglátja anyját és apját. Közben elkezdett zuhogni az eső, de Kuporgó nem törődött vele. Dalolgatni kezdett, hogy szomorúságán enyhítsen.

A bokszerápolók késő este vették észre, hogy a kis beteg megszökött. Keresésére indultak. Mikor megtalálták a teljesen átázott bundájú, reszkető kiskutyát, azonnal bevitték, és többé nem engedték ki még a folyosóra sem.

- Jobb lesz, ha beletörődöm, hogy a szüleim itt hagytak engem - sóhajtott, s letörölte könnyeit.

Hosszú idő telt el, mire levették lábairól a gipszet.

- Hogy vagy, kisöreg? - kérdezte Vince Vizsla.

- Köszönöm szépen, már sokkal jobban. Doktor bácsi, tessék nézni, milyen fürge vagyok! - s elkezdett egyhelyben ugrabugrálni.

- Jó, jó, de ezt még nem szabad csinálnod! Lassan majd elkezdesz rendesen járni, utána futhatsz, ugrálhatsz kedved szerint.

Kuporgó lábai kicsit görbék maradtak ugyan, de hamar megtanulta használni őket.

Egy váratlan pillanatban betoppantak a szülei.

- Készülődj, Kuporgó! Megyünk haza - mosolygott rá Tódor, az apja.

Anyja, Berta sietősen elkezdett csomagolni.

A kis puli annyira meglepődött, hogy szóhoz sem tudott jutni. Odabújt szüleihez, és érezte az otthon kellemes, szívmelengető illatát.

A kutyaól előtt vidám ugatással üdvözölték testvérei.

- Szia, öcsi! Gyere velünk a rétre fogócskázni! - s választ sem várva iramodtak kedvenc játszóhelyük felé.

Kuporgó tétován állt, nem tudta, mit tegyen.

- Szaladj utánuk te is, csak vigyázz magadra, nehogy bajod essen! - figyelmeztette Berta.

Távolodó kölyke után pillantva az jutott eszébe, hogy vele sokkal több gondja lesz, mint a másik öttel együttvéve. Tetejében még el kell viselnie a sok-sok gúnyoló-dó megjegyzést is az udvarban élő állatoktól.

Testvérei akkor néztek hátra, amikor a rét közepére értek.

- Nézzétek, öcsi még csak ott csámpázik! - csúfolódott az egyik.

- Hahaha, milyen görbe maradt a lába?! - nevetett a másik.

- Kár volt idehívni, hiszen még futni sem tud, csak akadályoz bennünket a fogócskázásban! - morgott a harmadik.

Kuporgót kiközösítették a játékból. A kiskutya leült és nézte vidáman hancúrozó testvéreit. Azon töprengett, miért hívták, ha most meg nem engedik, hogy velük együtt futkározzon. Sokáig várt, hátha meggondolják magukat a többiek.

Egyre szomorúbb lett. Fejét lehorgasztotta, és úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában. Végül belátta, hogy nincs más választása, el kell mennie innét. Visszaballagott az udvarba, de nem akarta elmondani szüleinek, mi történt, inkább elbújt a farakás mögé.

- Szia, Kuporgó! Látom, nagyon szomorú vagy. Mondd, miért bújtál ide? Ki bántott téged? - kérdezte kedvesen Tejbepapi, a kiscica.

A puli elmesélte, mi történt a réten.

- Ne is törődj velük! - vigasztalta. - Gyere, én szívesen játszom veled!

Vidám hancúrozásba kezdtek. Kuporgó hamar jókedvre derült. Gyorsan elrepült az idő, esteledni kezdett. Elköszöntek egymástól, s megbeszélték, hogy minden nap ott találkoznak a farakás mögött. Örök barátságot kötöttek egymással, és boldogan indultak haza.

- Hát te hol kóboroltál? - förmedt rá az anyja. - A testvéreid rég megjöttek, s azt mondták, egy szó nélkül ott hagytad őket.

Kuporgó csendesen tűrte a szidalmakat. Testvérei arcán gonoszkodó, kárörvendő mosoly látszott.

Büntetésből napokig nem engedték ki a kutyaólból. A kis pulinak sokszor eszébe jutott Tejbepapi. Tudta, hogy várja őt a megbeszélthelyen, de sajnos nem mehetett ki hozzá. Nagyon unatkozott, és lelkiismeretfurdalása volt a barátja miatt.

Pár nap múlva, kora délután kopogtattak a kutyaólajtáján. Pletykás Paula, a gúnár jött hozzájuk látogatóba.

- Azt hallottam a baromfiudvarban, hogy hazahoztátok Kuporgót. Képzeld, Berta, olyan undokok ezek a tyúkok! Állandóan azt káricálják, hiába volt minden, a kölyködnek görbék maradtak a lábai. Azt is beszélik, nem tud rendesen járni. Szerintük ilyen kutyának semmi keresnivalója sincs a tanya udvarán - gágogta Paula.

Berta rettenetesen dühös lett, legszívesebben kipendértette volna a lotyogós gúnárt, de nem akarta, hogy még emiatt is pletykáljanak róluk.

- Tudod, milyen semmit érő népek a tyúkok. Nem érdekel, mit kárálnak - felelte nyugalmat színlelve.

- Mellesleg megjegyzem, a kacsák, a disznók, de még a macskák is erről beszélnek. Szerintem jó, ha tudod! - fejezte be a pletykálást a vendég, és elköszönt Bertától.

Tódor csak estefelé ért haza. Felesége rögtön azzal fogadta, hogy milyen bosszúságot okozott neki a gúnár.

- Én ezt nem bírom tovább! Holnap vidd el Kuporgót a Mócsing városi kutyatelepre, és hagyd ott örökre! Annyi keserűségünk volt már miatta, hogy látni sem akarom többé! - ugatta haragosan Berta.

Tódor a családi béke kedvéért szó nélkül beleegyezett. Kuporgónak azt mondták, hozzá hasonló kutyák közös-

ségbe kell kerülnie ahhoz, hogy ő is olyan lehessen, mint a testvérei. A kis puli örült, s azt remélte, hogy ott sok barátot talál. Tejbepapi miatt viszont szomorúság szorította össze kis szívét, mert szeretett volna a nagy út előtt elköszönni tőle.

Másnap Tódor és Kuporgó elindult Mócsing város felé. Sokáig gyalogoltak, míg végre odaértek. A kutya-telepet magas drótkerítés vette körül. A kapunál szigorú tekintetű farkaskutya állt.

- Jó napot kívánok! Hoztam ezt a kis pulit, kérem, viseljék gondját - mondta Tódor.

- Ahogy kívánja, uram! - felelte a portás.

Kinyitotta a kaput és Kuporgót belökte rajta. A kis-kutya a kerítéshez lépett, s a rács mögül búcsúzott el apjától.

- Szia, papa! Ugye majd jöttök értem?

- Szervusz, kisfiam! Légy jó és nagyon vigyázz magadra! - Tódor gyorsan hátat fordított, mielőtt fia észrevehette volna, hogy könnyes a szeme.

Kuporgó nézte távolodó apját, majd arra figyelt fel, hogy körbeállják. Volt ott fiatal, öreg meg középkorú kutya, fajtatiszta és keverék is.

- Szia, kicsi! Honnét jöttél, mi a neved? - kérdezte az egyik foxi.

- Porcogó tanyáról érkeztem, Kuporgónak hívnak - válaszolta illedelmesen.

- Légy üdvözölve nálunk! A lehetőségekhez képest jól és vidáman élünk, reméljük te is megtalálod a helyed

közöttünk - a foxi kedvesen körbeszimatolta az új jövevényt.

Teltek-múltak a napok, hetek, hónapok, s Kuporgó valóban igazi társakra lelt. Sokat nevettek, hancúroztak egymással. Akkor keseredett csak el, ha eszébe jutott az otthona, a családja és kiscica, a barátja.

Lassan felnőtt. Időközben sok új kutya került hozzájuk. Egyszer csak arra figyelt fel, hogy Tipitopi, a pulilány mindenkinél kedvesebb számára. Szívét kellemes bizsergés járta át, ha vele lehetett. Elhatározta, elveszi őt feleségül. Az esküvőt hamarosan megtartották. A lagzi-ban finom velős csonttal, kolbásszal és kutyakeksszel látták vendégül társaikat.

- Mivel összeházasodtatok, nem maradhattok itt tovább - mondta a telep vezetője, a skótjuhász. - Ketten biztosan megálljátok a helyeteket a kinti világban.

Kuporgó és Tipitopi elbúcsúztak mindenkitől. Megígérték, hogy néha-néha visszajönnek hozzájuk látogatóba.

Kiléptek a kapun.

- Merre menjünk? - kérdezte Tipitopi, és tanácstalanul nézett körül.

- Talán egyenesen előre! Keressünk egy elhagyatott tanyát! Ott valószínűleg kutyaólat is találunk. Felújítjuk, kitakarítjuk, és máris lesz otthonunk - válaszolta Kuporgó.

Mentek erdőkön-mezőkön, hegyeken-völgyeken át. Nagyon elfáradtak és leültek pihenni, de Tipitopi nem bírt nyugton maradni.

- Érzed? - szimatolt a levegőbe. - Idegesítő szagot érzek.

- Maradj már! Nincs itt semmilyen furcsa szag - nyugtatta Kuporgó.

- De igen! Már tudom mi ez! Macskaszag! Vau, vau, vauúú...! - és vad ugatásba kezdett.

Kuporgó alaposabban körbeszimatolt, s akkor érezte meg, hogy ez Tejbepapi szaga.

- Azonnal hagyd abba az ugatást és nyugodj meg! Ő az én cica barátom. Te is meg fogod kedvelni.

Tipitopi megnyugodott. Ekkor mert lemászni egy közeli fáról Tejbepapi.

- Drága barátom, annyira örülök, hogy újra látlak! - köszöntötte a már felnőtté vált barátját Kuporgó.

- Végre megtaláltalak! - ujjongott Tejbepapi. - Nagyon hiányoztál nekem! Miért nem jöttél többé a farakás mögé? Hová tűntél el az udvarból, és ki ez az ismeretlen puli, aki annyira megugatott engem? - záporoztak a kérdései.

Kuporgó elmesélte, mi történt vele azóta, hogy örök barátságot fogadtak egymásnak, és azt is elmondta, félt, hogy soha többé nem találkoznak. Tejbepapi elmesélte, hogy ő miért jött el Porcogó tanyáról.

- Betegek voltak a szüleim, és meghaltak mindketten. A testvéreimnek családjuk van már, én pedig így egyedül maradtam. Elhatároztam, hogy elindulok, s megkereslek téged.

Ezután hármásban mentek tovább. Hamarosan rátaláltak egy megfelelő, barátságos tanyára. Szorgosan

dolgozni kezdtek. Először a kutyaólat rakták rendbe, majd a cicának alakítottak ki lakhelyet a pajtában.

Kuporgónak és Tipitopinak nemsokára kölykeik születtek. Minden bánatuk feledésbe merült, amikor a kicsik világra jöttek. Tanyájukra minden állatot befogadtak, akik otthonra, barátra és szeretetre vágytak.

